Registered M. 916

THE VEDANTA DIPIKA

A RELIGIOUS & PHILOSOPHICAL MONTHLY.

Vol. VIII. July 1918. No. 10

Editor.—DEWAN BAHADUR T. T. RANGACHARIAR, B.A., B.L.

வேதாந்த தீபிகை

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்திஸூ ஆடிமீ [ஸஞ்சிகை 10

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் 397
2. ஸ்பர்ஸாதி ஸம்ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்
   ஸ்ரீ உப. அக்நிஹோத்ரம் கோபால தேசிகாசார்யர் 414
3. அர்ச்சாவதார வைபவம்
   ஸ்ரீ. உப. வித்வான். இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர் 423
4. வேதாந்த ஸங்கிரகம்
   ஸ்ரீ உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார் 431
5. கடிதங்கள் 439

PUBLISHED BY THE SECRETARY SRI V. S. SABHA.

K. R. Press, Madras.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 3-0-0] [Single Copy As 4

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை.

இப்பத்ரிகையின் முக்கிய நோக்கங்கள்.

(1) உபநிஷத்துக்களிலும், ப்ரஹ்மஸூத்ரம் பகவத்கீதை முதலான க்ரந்தங்களிலும், ஆழ்வாராசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் இருக்கும் விஶிஷ்டாத்வைத மதத்தின் தத்வங்கள் வெளியாக்கப்படும்.

(2) அத்வைதம், த்வைதம் முதலான மதங்களின் ஸ்வபாவங்களும் அந்தந்த மதங்களை ஆராய்ந்தவர்களைக்கொண்டு எடுத்துக் கூறப்படும்.

(3) தைவபக்தி முதலான நற்குணங்களைத் தெரிவிக்கும் கதைகளும் வெளிவரும்.

இதைப்பற்றி சில அபிப்ராயங்கள்.

(1) **இந்து நேசன்** :————————— 12 - மாத பத்திரிகையின் கிரயம் ரூபாய் இரண்டாயிருப்பினும், அமைக்கப்பெற்ற விஷயங்களின் சீரும், பாஷையின் நடையும் விலையில்லா மாணிக்கங்களென்றே சொல்லலாம்.

(2) மதிராஸ் ப்ரெஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதரான மஹாமஹோபாத்தியாயர் வே. ஸ்வாமிநாத ஐயர்: இது தென்னாட்டுப்பத்திரிகைகளுக்குள் முதன்மையான தென்று சொல்லலாம்.

(3) மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திராதிபர் :—

..............இதில் விசிஷ்டாத்வைத மத ஸம்பந்தமான உபந்யாஸங்களும் வேதாந்தார்த்த விசேஷ விசாரங்களும் புராணகதைகளும் ஆசார்ய சரித்ரங்கள் முதலியவை வெளியிடப்படுகின்றன. இதற்கு விஷயப்ரதானம் செய்பவர்கள் உபயவேதாந்த பாரங்கதர்களாகவும் சாஸ்த்ர ஸம்பந்நர்களாகவும் காணப்படுதலால், பாரலௌகிக புருஷார்த்தங்கள் ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு இதில் நன்கு விவரிக்கப்படு மென்று தோன்றுகின்றது.

NOTICE.

Subscribers are requested to quote the wrapper number in all their communications to the manager. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர் வேதாந்த தீபிகை, திருவள்ளூர், செங்கல்பட்டு ஜில்லா" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும் கட்டணம் கட்டுவதும் விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும் மற்றெல்லா விஷயங்களும் விலாஸத்தில் குறித்திருக்கும் நம்பரைக் கண்டு, "மானேஜர், வேதாந்த தீபிகை, 11, கேஶவப்பெருமாள் ஸந்நிதி வீதி, மயிலாப்பூர், மதிராஸ்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ரூபாய் 3.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 8.] காளயுக்தி௵ ஆடிமீ [ஸஞ்சிகை 10.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே ।
வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே
ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பகவத்வாணீ யதா ஹேது சிந்தனை.

'நிஷாதாதிபதி, ஸுக்ரீவன், ஶபரீ, குசேலர், குப்ஜை, வ்ரஜாங்கனைகள், மாலாகாரர் முதலானவர்களுடைய தாழ்மையையும், ஸ்ரீநிவாஸனுடைய உயர்வையும், அந்தப் பகவானுடைய க்ருபையானது ஸமமாக்குகின்றது' எனத் தயாஶதகத்தில் தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். அபீதிஸ்தவத்தில், 'வ்ரஜாங்கனைகள், ப்ரஹ்லாதன், கஜேந்த்ரன், பாஞ்சாலி முதலானோர்கள் பகவத் பாத ஸமாஶ்ரிதர்களாய்ப் பய விமுக்தியை அடைந்தார்கள்' என்றும் ஸாதித்தார். பகவத்க்ருபையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தை யோசித்தால், அதைப் பெறுவதற்குப் போதுமான ஹேது இல்லையெனத் தோன்றவும், அது, ஆத்ம ப்ரயத்ந ரூபமான ஈஷத் வ்யாஜ ஸாபேக்ஷமாகத்தான் அடையத்தக்கதென்று யோசிக்கப் பொருந்தும். மஹாபுருஷ வேதநந்தான் அம்

ருதத்வ ஸாதநமென்றும், ப்ரஜ்ஞாநத்தால்தான் பரமாத்மா அடையத்தக்கவனென்றும், ஸ்வர்ணமயமான திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேஶ்வரனை ப்ரீதியுடன் எவன் ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றானோ அவனே அவ்வீஶ்வரனுடைய பரம ஸாம்யத்தை அடைகின்றானென்றும், ப்ருஹ்ம வித்தானவன் ப்ருஹ்மத்தை அநுபவிப்பானென்றும், இந்த ரீதியான பல ஶ்ருதி வாக்யங்கள் பகவத் ப்ராப்தி உபாஸநத்தாலேயே ஸாத்யமென்று வெளியிடுகின்றன. இதையே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பக்தியென்றும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியென்றும் ஸாதிக்கின்றார். இந்த உபாஸநத்துக்கு, வேதாநுவசநம், யஜ்ஞ தாநங்கள், தபஸ் முதலான ஆஶ்ரம கர்மங்கள் அங்கங்களென ஶ்ருதியே சொல்கின்றது. இவற்றாலேயே பகவத் ப்ராப்தி கைகூடாது. 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந' என்கிறபடியே, கேவல ஶ்ரவண மநந நிதித்யாஸநங்கள் பரமாத்ம ப்ராப்திக்கு அநுபாயங்கள். இவற்றால் உண்டாகும் தர்மமும் அதற்கு உபாயம். பாஷ்யகாரர் இவ்விடம் ப்ரவசந சப்தத்தை மநநமென்றும், மேதையை நிதித்யாஸநமென்றும் அர்த்தம் செய்கின்றார். ஶங்கராசார்யர், ப்ரவசநமென்றால் வேதாத்யயநமென்றும், மேதையென்றால் க்ரந்தார்த்ததாரணமென்றும் பொருள் படுத்துகின்றார். பகவான் ஸ்வயமே கீதையில், 'நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா - ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா' என்று வெளியிட்டார். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் வேதாநுவசநம், யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்கள், காயக்லேசம் என்று விவரிக்கப்பட்ட ஆஶ்ரம கர்மங்களே ஸாக்ஷாத்தாகப் பகவத் ஸாக்ஷாத்கார ஸாதகங்களாகமாட்டாவென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு அவ்யவஹிதமான உபாயத்தைக்குறித்து, 'பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥' என்று அருளிச்செய்யும்படி யிருந்தது. பகவத் ஸம்பந்தமான ஜ்ஞாநம், பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம், பகவத்ப்ராப்தி இவை மூன்றும் யதாவஸ்திதமாக உண்டாவதற்கு அநந்ய பக்தி முக்யோபாயம் என்று ஏற்படுகின்றது. இந்தப் பக்தித்வாரா, வேதாநுவசநம்,

யஜ்ஞ தாந தபஸ்ஸுக்கள் முதலானவற்றிற்கும் பரம்பரயா ஸாத நத்வம் ஸ்ருதி ப்ரமாணத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆனால், அநந்ய பக்தியும் உபாயமாகமாட்டாதென்றும், பகவத் க்ருபையால் வரிக்கப்பட்டவர்களே பகவத் ப்ராப்தியை அடைவார்க ளென்றும், ‘𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃’, ‘𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍’ எனும் ஸ்ருதியைக்கொண்டு சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆதலால் கீதாபாஷ்யத்தில் இந்த ஸ்ருதியையே ப்ரமாணமாகக்கொண்டு கேவல ப்ரவசநாதிகள் ஸாதநமாகமாட்டாவென்றும், அநந்ய பக்திதான் கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்ட படியே ஸாதநமாகு மென்றும் நிஸ்சயிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், அதே ஸ்ருதி விவரணமாக, ‘𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌯𑌥𑌾𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑌤𑍇’ என்று அருளிச்செய்யப்பட்டது. அதாவது, ‘பரமாத்மாவுக்கு அத்யந்த ப்ரீதி விஷயமாகின்றவன் தான் வரணீயன் ஆகின்றான்; எந்த உபாஸகனுக்குப் பரமாத்மா மிகுந்த ப்ரீதிவிஷயனோ, அவனே அந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ப்ரிய தமன் ஆகின்றான்; எவ்வண்ணம் அந்த ப்ரியதமன் பரமாத் மாவை அடைவனோ அவ்வண்ணம் பகவான்தானே ப்ரயத்நிக் கின்றான்’ என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ஸாதிக்கின்றார். ஸ்ருத ப்ரகா சிகையிலும், ‘𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌵𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍’ என்று சொல்லப்பட்டது; அதனால் பகவானிடம் அத் யந்த ப்ரீதியுள்ளவனே அவனால் வரிக்கத்தக்கவன் என்று ஏற்படு கின்றது. அந்த வரணீயத்வமும் ‘ப்ரியதமன் தன்னை அடையும் படிப் பகவான் ஸ்வயமே ப்ரயத்நிக்கின்றான்’ என்பதால் விவரிக் கப்பட்டது. அதற்கு ப்ரமாணமாக, ‘𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍍 । 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌤𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ।’ என்கிற கீதாஸ்லோகம் எடுக்கப்பட்டது. ஸ்ருதப்ரகாசிகையில் இந்த ஸ்லோகத்தைப்பற்றிப் பகவானு டைய ஸதத*யோகத்தை ப்ரார்த்தித்துப் பஜிப்பவர்க்கு, அது

பலிக்கும்படிப் பகவானே அவர்களுக்குப் புத்தி பரிபாக தசையை உண்டாக்குகின்றார் என்று, கீதாபாஷ்யத்தை அநுஸரித்து வ்யாக்யாதம். ஆதலால் பகவத் வரணீயதா ஹேதுபூதமான ப்ரீதியானது பகவானிடம் எவனுக்கு உளதோ, அவன் தான் வரணீயனுகின்றான் என்பது நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய நிச்சயம். அவ்வரணீயத்வமும் பகவத் க்ருபா விசேஷத்தால் உண்டாகின்ற புத்தி யோகமெனப்பட்ட புத்தி விபாகத்வாரா ஸம்பவிக்கவேண்டும். 'யேந மாமுபயாந்தி' என்கிறபடியே, அந்தப் புத்திவிஶேஷம் பகவத் ப்ராப்திஸாதந மென்பதும் ஏற்படுகின்றது. ஶங்கராசார்யர் இந்த புத்தியோகத்தை ஸம்யக் தர்சந மென்கின்றார். இது பகவத் ப்ரஸாத லப்யம். இது எவர்க்குக் கிடைக்கு மென்றால், பகவானுடைய ஸதத யோகத்தை ப்ரார்த்திப்பவர்க்கென்று முன்னமே சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் யாரெனில், அதை அடுத்த முன் ஶ்லோகம் விவரிக்கின்றது; அதாவது: 'மச்சித்தா மத்கதப்ராணா போதயந்த: பரஸ்பரம் । கதயந்தஶ்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ।' என்கிற ஶ்லோகம். இதனுடைய தாத்பர்யம்: தங்களுடைய மநஸ்ஸையும் ஸர்வேந்த்ரியங்களையும் பகவானிடம் செலுத்தி, பகவானுக்கென்றே ஜீவித்துக்கொண்டு, பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் திவ்ய சரிதங்களையும் பற்றி ஒருவர்க்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு, அதனாலேயே ஆநந்தத்தை அடைபவர்கள் என்று ஏற்படுகின்றது. இப்படி பஜித்துக்கொண்டு பகவானுடைய நித்ய யோகத்தை ப்ரார்த்திப்பவர்க்குத் தத்ஸாதகமான புத்தி பரிபாக விசேஷத்தை, (அதாவது: ஜ்ஞாந விசேஷத்தைப்) பகவானே கொடுக்கின்றார். இவ்வண்ணம் பகவத் வரணீயதா ஹேதுவாயிருக்கும் பக்திவிசேஷமானது வர்ணிக்கப்பட்டது. இதையே அநந்ய பக்தியென்று பதினோராவது அத்யாய முடிவில் சொல்லி, அதன் பலமாக ஶாஸ்த்ரங்களால் ஸித்திக்கின்ற பகவானைபபற்றிய யதாவஸ்திதஜ்ஞாநம், அவனுடைய யதாவஸ்தித ஸாக்ஷாத்காரம், முடிவில் பகவத் ப்ராப்தி, இவைகளும் சொல்லபபடுகின்றன. 'ஜ்ஞா[illegible]
[illegible]

ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் அதோந்யதுக்தம்॥' என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்லோகப்படி, ஶாஸ்த்ர விசாரத்தால் ஸித்திக்கின்ற யதாவஸ்தித பகவத்ஜ்ஞாநம், அந்த ஜ்ஞாநாநுரூப பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம், ஸாக்ஷாத்காராநுரூப பகவத் ப்ராப்தி, இவற்றிற்கு ஸாதநமான புத்தி பரிபாகம்தான் ஜ்ஞாநமெனப்படுகின்றது. இதுதான் அநந்ய பக்தியென்று கீதையில் சொல்லப்பட்டது. அது பக்தி யோகம், உபாஸநம், வேதநம் என்றும் சொல்லப்படும். இதை ஆகாங்க்ஷிப்பவர் ஸ்திதியை 'ஸ்வித்தா ஶுத்தப்ராணா:' என்கிற ஸ்லோகம் விவரிக்கின்றது.

இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் பக்தியோகமொன்றே பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமா என்று நம்மவர்க்கு யோசனை உண்டாகலாம். ப்ரபத்தியும் பகவத் க்ருபையால் உண்டாகின்ற புத்தியோகமெனப் பட்ட புத்தி பரிபாகம் ஆகுமென்றே நமக்குத் தோன்றுகின்றது. இதனுடைய ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி ரஹஸ்யரத்நாவலியில் யோசிக்குமிடத்து, ஸ்ரீநிகமாந்த மஹா தேசிகன், 'ப்ரபத்தியானது மஹா விஸ்வாஸம் முதலானவற்றால் ஸம்ஸ்க்ருதமான அந்த:கரணத்தினால் ஸாத்யம்' என்று ஸாதித்தார். ப்ரபத்தியும் ஜ்ஞாநவிஶேஷமே. அதனுடைய நிஷ்பத்தியும், 'ஸ்வித்தா ஶுத்தப்ராணா:' என்கிற ஸ்லோகப்படியே, சில விஶேஷ ஸம்ஸ்காரங்களைப் பொருந்திய சித்தமுள்ளவர்க்குத்தான் ஸாத்யம். 'ததாமி புத்தியோகம்' என்கிற பகவத் வாக்யத்தின்படியே, ப்ரபத்திரூபமான ஜ்ஞாநவிஶேஷமும் பகவத் க்ருபையால்தான் மேற்குறித்தபடியே ஸம்ஸ்க்ருத சித்த முடையவர்க்கு உண்டாகும். ப்ரபத்திவிதாயகமான சரமஸ்லோக பாஷ்யத்தில், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தியோக ரூப ஸர்வ தர்மங்களையும் பகவதாராதந ரூபமாக மிகவும் ப்ரீதியுடன் யதாதிகாரம் செய்து கொண்டே, அவற்றில் பலாபேக்ஷையையும் ஸ்வஸம்பந்த புத்தியையும் த்யாகம் செய்துவிட்டு ப்ராப்யனை பகவான் ஒருவனையே, ஸாக்ஷாத் மோக்ஷோபாயமாக அநுஸந்தாநம்தான் ப்ரபத்தி யென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. இந்த ரூபமான ஜ்ஞாநம் அஸம் ஸ்க்ருத சித்தர்க்கு உண்டாவது கஷ்டம். சரமஸ்லோகம் தவிர

இதர விடங்களிலும், '[illegible]' என்கிற வாக்யங்களிலும், ப்ரபதந ஶப்தம் சரமஶ்லோகத்தில்போல விஶேஷமாக விவரிக்கப்படாமல் போனபோதிலும், ஜ்ஞாநார்த்தத்திலேயே ப்ரயோகிக்கப்படுகின்றது. அந்த ஜ்ஞாநமும் '[illegible]' எனும் ஶ்லோகத்தில் கண்டபடி, சில அதிகாரிகளுக்கே உண்டாகுமென்பதும் ஸித்திக்கின்றது. இவ்வண்ணம் ஶ்ருதியினுடையவும் கீதையினுடையவும் ப்ரமாணாநுஸாரமாக நிஶ்சயங்களை யோசித்தோம்.

'[illegible]' என்கிற ஶ்லோகம் பகவத் பக்தர்கள் செயல்களைக் காட்டுகின்றன. வ்ரஜாங்கனைகள் இவர்க்குள் முக்யாதிகாரிகள். இவர்கள் ஜந்மாந்தரங்களில் மஹாபக்தர்களாய் இருந்தார்கள் என்பது நம்பூர்விகர் நிச்சயம். அவர்கள் அக்காலம் ப்ரார்த்தித்த பகவதநுபவம் வ்ரஜாங்கநா சரீரிகளாயிருந்த ஸமயத்தில் அவர்களுக்கு நேர்ந்தது. '[illegible]' எனும்படியே, அவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கென்றே உயிர் தரித்தவர்கள்; 'தாவகா' எனும்படியே அவனுக்கே தாஸபூதர்கள்; அவனுடைய பிரிவாற்றாமல் ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் யுகமாய் நினைத்தவர்கள்; அவன் தர்சநத்துக்குத் தடையாக நினைத்துத் தங்கள் கண்ணிமைகளை வெறுத்தவர்கள்; அவனுக்காக ஸர்வ பந்துக்களுடைய த்யாகத்தையும் முடித்தவர்கள். ஆகிலும் பகவானிடம் காமங்கொண்டவர்கள். இது அவர்களுக்கு ஶ்ரேயஸ் ஸாதநமன்று. '[illegible]' என்கிறபடியே, பகவானிடம் காமபாவத்தை உட்கொண்ட ஸ்த்ரீகளுக்கு அது அநுபவத்தின் பொருட்டு ஆகமாட்டாது என்று அவனே சொல்லும்படியிருந்தது. காமத்துக்கு விஷயமாகின்ற பகவானுடைய மஹிமையால் அது

காமஶாந்தி ஹேதுவாகும். அதை முற்றிலும் வெறுத்துவிட்டால் அவர்களுக்குப் பகவத் ப்ராப்தி ஹேதுவே இல்லாமல் போய் விடும். அது ஸ்திரப்பட்டே அவர்கள் பகவத் தாஸர்களாக வேண்டி யிருந்தபடியால், பாஹுப்ரஸாரம், பரிரம்பம், கராதிகளுடைய ஸ்பர்ஶம், பரிஹாஸம், க்ரீடை, அவலோகநம், ஹஸிதம் முதலான சேஷ்டைகளால் அவர்க்குத் தன்னிடம் காமத்தை ஸ்திரீகரணம் செய்து அவர்களையும் ஸந்தோஷிப்பித்தான். பிறகு அவர்களை முற்றிலும் துறந்து மதுராபுரிக்குச் சென்று, அவர்களுக்கு ஸ்வவியோக ஜந்ய துக்கத்தையே தந்தான். பரமபதத்துக்கு ராஜ மார்க்கமில்லை. கோபிகளுக்கும் தத்வஜ்ஞானம் உபாயாநுஷ்டாநம் வேண்டியிருந்தது. பரமகாருணிகனான பகவான் அவர்களை நல்வழிப் படுத்தவென்று ஸ்வப்ருத்யரான உத்தவரைக் கோகுலத்துக்கு அனுப்பினார். உத்தவர் கோபி ஜநங்களைக் கண்டு "இந்த கோபஸ்த்ரீகள் லோகத்தில் ஸபலமான ஜந்மமெடுத்தவர்கள்; முமுக்ஷுக்களும், முநிகளும், நாமும் எதை இச்சிக்கின்றோமோ அந்தப் பரமப்ரேமையை ஸர்வாத்மாவான கோவிந்தனிடம் இவர்கள் ஸம்பாதித்துவிட்டார்களன்றோ? அநந்தனுடைய கதையில் ரஸம் எவனுக்குள்ளதோ அவனுக்கு ப்ராஹ்மணாதி ஜந்மத்தால் ஆகவேண்டியதென்?" என்று சொல்லும்படி யிருந்தது. பரமாத்மாவான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடம் கோபி ஜநங்களுடைய ப்ரேமையையும், அவர்களுடைய நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தையும் வ்ருத்தங்களையும் சிந்தித்து, உத்தவர், ஈஶ்வர ப்ரஸாதத்திற்கு ஜாதியாவது கர்மமாவது ஆசாரமாவது ஜ்ஞானமாவது காரணமாகமாட்டாவென்றும், ஜ்ஞாதாவாகிலும், பகவத் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானமற்றவனாகிலும், எந்த பாவத்தாலாவது பகவானைப் பஜிக்கின்றவனுக்குப் பகவான் ஸ்வயமே ஶ்ரேயஸ்ஸாதந விஷயத்தில் ப்ரயத்நிக்கின்றான் என்றும் தீர்மானித்தார். இதுதான் 'ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய: । யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்' என்கிற கீதாவசந த்ருஷ்டாந்தம். இன்னும் 'தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஶயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா ।' என்கிற அடுத்த ஶ்லோகத்தால்,

மேல்விவரித்தபடிப் பஜிப்பவர்களிடம், பகவான், அவர்கள் ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையவேண்டுமென்று க்ருபைகூர்ந்து, ஸ்வயமே அவர்களுடைய மனோவ்ருத்திகளுக்கு விஷயமாய் நின்று, தன்னைப் பற்றிய ஜ்ஞானமாகும் ப்ரகாசமான தீபத்தினால் அவர்களுடைய ப்ராசீந கர்மரூப அஜ்ஞானத்தை நாசம் செய்கின்றார் என்றும் ஏற்படுகின்றது. ஆத்மஜ்ஞாநமந்தமற்ற கோபீஜநங்களுக்குப் பகவான் உத்தவர் மூலமாக உபதேசித்த ஜ்ஞானமானது: ‘உங்களுக்கு என்னுடன் வியோகமென்பது இல்லை. ஏனெனில் நான் யாவர்க்குள்ளும் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றேன். சராசரங்களில் மஹாபூதங்கள்போல், எல்லாருடைய மநஸ் இந்த்ரியாதிகளுக்குள் ஆதாரமாக நானும் இருக்கின்றேன். * * * ஜீவாத்மா ஜ்ஞாநமயன்; ஶுத்தன்; ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ப்ரக்ருதிகுணங்கள் அவனிடம் அந்வயிக்கமாட்டா. எந்த மநஸ் இந்த்ரிய விஷயங்களை ஸதா த்யாநிக்கின்றதோ, அதை விஷயங்களினின்று நிரோதம் செய்வீர்கள். வேதங்களும், அஷ்டாங்கயோகமும், ஆத்மாநாத்ம விவேகமும், த்யாகம், தபஸ் முதலானவைகளும், இந்த முடிவைத்தான் பல வழியாகக் காட்டுகின்றன. உங்கள் கண்களுக்கு ப்ரியமாய் எனது தர்ஶநம் இருந்தது. நான் என் தூரத்தில் நிற்கின்றேன் என்றால், எனது த்யாநத்தால் உங்கள் மநஸ்ஸுக்கள் ஆகர்ஷிக்கப்படவேண்டுமென்றுதான். * * * உங்கள் முழு சித்தங்களையும் என்னிடம் செலுத்தி, இதர வ்யாபாரங்களினின்று ஒழிந்து, நித்யம் விடாமல் என்னை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருந்தீர்களாகில், சீக்ரமாக என்னை அடைவீர்கள். ராஸக்ரீடா காலத்தில், எந்த வ்ரஜ ஸ்த்ரீகள் பந்துக்களுடைய தடையால் வீட்டிலே நின்று க்ரீடாநுபவம் அற்றுப்போய், எனது சரித்ரங்களை நினைத்துக்கொண்டே என்னுடைய ப்ராப்தியை அடைந்தார்களோ, அவ்வண்ணம் நீங்களும் அடைவீர்கள்” என்றிப்படி யிருந்தது. அதன்பிறகு வ்ரஜாங்கனைகள் தாங்கள் பெற்ற ஜ்ஞானோபதேசத்தை மறவாமல் அநுஷ்டாநத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்கள். பகவானிடம் அவர்களுக்கு உண்டான ரூடபாவமும், பகவத்கருணையும், அவர்களுக்கு யோகநிஷ்பத்தியை அளித்தன. காலாந்தரத்தில் ஒரு ஸூர்யோபராக புண்யகாலம் நேர்ந்தபோது, யாதவர்களும் வ்ரஜ ஜநங்களும் குருக்ஷேத்ரத்தில் ஸந்தித்தார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அவர்களிடம் சென்று, ‘அயிஹ

[illegible] ॥' என்று ஸாதித்தருளினர்; அதாவது: ப்ராணிவர்க்கங்கட்குப் பகவானிடம் பக்திமாத்ரமானது மோக்ஷத்தின் பொருட்டே உண்டாகின்றது. பகவானுடைய விரஹத்தினுலும், அவனிடம் அவர்கள் கொண்ட ப்ரேமாதிசயத்தாலும், கோபீஜநங்களுக்குப் பகவானிடம் உண்டான ஸ்நேஹமானது அவர்கட்குப் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாயிற்றென்று பகவத் வாக்யம். போக்தா வென்றும் போக்ய மென்றும் சொல்லப்பட்ட சேதநாசேதந பதார்த்தங்க ளனைத்திலும், ஸமமாக அவஸ்திதனுன சரண்யனுன தன்னையே ஸாக்ஷாத்காரம் செய்யும்படியாக, '[illegible]' என்று, ஸர்வேச்வரன் மறுபடியும் அவர்களுக்குச் சொல்லிமுடித்தார். புராணகர்த்தாவும், '[illegible] ॥' என்று சொன்னுர். அதாவது: பகவத் ப்ராப்தி விரோதியான அஜ்ஞாநமானது பகவத்ஸ்மரணுநுவ்ருத்தியால் நாசமடைந்தது. '[illegible]' என்று, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணவசநம். ஆதலால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுல் ஸாக்ஷாத்தாகவும், உத்தவாதிகள் மூலமாயும், அத்யாத்ம வித்யையில் சிக்ஷிதரான கோபிகள், பகவத்ப்ராப்தியை அடைந்தார்கள். இவ்வண்ணம், '[illegible]' என்று, ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பரமபுருஷன், தன் பத்தர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் புத்தி யோகத்தை க்ருபையாலே அளிக்கும் வழிகளைக் காட்டினேம். இப்படிப்பட்ட பகவத் ப்ரயத்நம் ப்ரஹ்லாத த்ருவாதிகள் சரித்ரங்களிலும் கண்டுகொள்வது.

இந்த க்ருபை அகிஞ்சநர்களான பக்தர்களையும் காப்பதே. ஆனுல் மேலே காட்டியபடி பக்தியோகத்தில் நிஷ்டையானது ஸர்வத்ர பரமாத்ம தர்சநம் பண்ணுமவர்க்கே கைகூடும். இதையே '[illegible] ததீக்ஷணம்' என்றும்,

'[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், பல ப்ரமாணங்கள் விவரிக்கின்றன. ஸ்ரீ கீதாசார்யனும், '[illegible]', என்றும், '[illegible]', என்றும், '[illegible] * * [illegible]', என்றும், '[illegible]' । * * '[illegible]', என்றும், இந்த யோகநிஷ்டையை விவரித்தார். இதை அர்ஜுநன் க்ரஹிக்க அஸமர்த்தனாய் நிற்க, இந்த நிஷ்டை பல ஜந்மங்களுடைய ப்ரயத்நத்தாலும் ஸித்திக்கலாமென்றும், அந்த யோகத்தில் பட்ட ஸ்ரமம் வீணாகாதென்றும், பூர்வாப்யாஸ பலத்தால் யோகத்தில் அந்வயித்தவன், அவஸந்நனாகாது அதற்கு ஸித்தி வாத்தக்க உத்தர ஜந்மத்தைப் பொருந்துவானென்றும், '[illegible] ॥' என்றும் பகவான் சொன்னார்.

இப்படிப்பட்ட நிஷ்டை ப்ரபந்நர்க்குக் கைகூடுவது துஸ்ஸாத்யமானாலும், இந்த ரூபமான ஜ்ஞாநம் உண்டாய், அந்த ஜ்ஞாநத்தில் விஸ்வாஸமும் த்ருடப்படவேண்டுமென்பது தோன்றுகிறது. ப்ரபத்தி ரூபமான புத்தியோகம் பகவத் ப்ராபகமாய்ப் பகவத் க்ருபா விஸேஷத்தால் தத்வரணீயதா ஹேதுபூத ப்ரீதி விஸிஷ்டர்களுக்கே உண்டாகவேண்டுமென்று சொல்வது யுக்தியுக்தம். உபாஸநம் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமாக அபஶூத்ராதிகரணத்தில் ஸமர்த்திதம். இதற்கு ப்ராரம்பம் த்விஜ சரீரத்திலே உண்டாகவேண்டும். அவஸாநமோ ஸர்வசரீரத்திலும் கூடுமென்பதை தர்மவ்யாதாதிகள் த்ருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு விஷ்ணுதர்ம ப்ரமாணாநுஸாரமாகத் தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தார். ஆதலால், '[illegible]

𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑌃 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥' எனும் கீதாவசநம், ஸர்வ ஸாதாரணமாய் உண்டாகி, ப்ரபத்தியைத்தான் யோசிக்கின்றது. அந்த ப்ரகரணத்தில், '𑌅𑌪𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑌃' என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஶ்லோகத்தை முதலில்சிந்திக்கவேண்டும். அப்படிச் சிந்தித்தால், "எந்த ஜாதியில் பிறந்தவனாகிலும், ஸ்வஜாதி ஸமாசாரங்களை முன் அதிக்ரமித்தவன், க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநங்களை என்னிடம் வேண்டாமல் என்னைப் பஜித்தானாகில், அதாவது '𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃' என்கிற ஶ்லோகரீத்யா பஜித்தானாகில், அவனுடைய ப்ரயத்நம் ஸமீசீநமானதால், அவன் ஸாதுவாகவே எண்ணத்தக்கவன்; நான் நிகில ஜகதேககாரணன்; பரப்ரஹ்மமான நாராயணன்; ஸர்வேஶ்வரன்; நானே அவனுக்கு ஸ்வாமி; குரு; ஸுஹ்ருத்; பரமபோக்யன்; என்றெண்ணுகிறவனுக்கு அநந்ய ப்ரயோஜநமான எனது நிரந்தர பஜநம் உண்டாய் விடுகின்றது." என்று பகவத் ஸங்கல்பம் இருக்கிறபடி வெளியாகும். ஆனால் ஶ்ருதியானது, '𑌨𑌾𑌵𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌶𑍍𑌚𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌨𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥' என்று சொல்லி, பரதார பரத்ரவ்யாபஹாராதிரூப துர்வ்ருத்தங்களை அத்யந்தம் தள்ளி, காமக்ரோத முதலான துர்க்குணங்களை ஜயித்துச் சித்தத்துக்கு அவதாநத்தை விலக்கும் பஹு வ்யாபார க்லேசங்களைப் போக்கி, சஞ்சலிக்கும் மநஸ்ஸை அடக்கி, ஸத்யவசநம் தர்மாசரணம் முதலான ஸாமாந்ய தர்மங்களை விடாமல் இருப்பவனுக்குத்தான், பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமான உபாஸநம் கைகூடும் என்றும் நிச்சயித்திருக்கிறது. ஆதலால் இவ்வித அங்கதர்மங்கள் மேலே குறித்த ஸமீசீந ப்ரயத்நமுள்ளவனுக்குத்தானே உண்டாய்விடுமென்று, '𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾' வெனும் ஶ்லோகத்தால் பகவான் சொன்னார். மேலே விவரித்தபடியே செய்யப்பட்ட பகவத் பஜநத்தாலேயே அவனுக்குப் பாபங்கள் கழிந்துபோம். ஶாஶ்வதமான ஶாந்தியை அவன் அடைவன். தன்னுடைய பக்தன் ஒருபோதும் கெட்டுப

போகமாட்டான் என்று பகவான் அர்ஜுனனை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணச் சொன்னார். ஏனெனில், எந்த வர்ணஸ்தரானாலும், ஸ்த்ரீ புமான்கள் யாவரும், பகவானை ஆஶ்ரயமாகக் கொண்டார்களாகில், அவர்களுக்கு முக்தி ஸித்தமே. இவ்வித யோசனைகளால், இங்கே சொல்லப்பட்ட பகவதாஶ்ரயணம், பகவத் ஶரணாகதிதான். இதற்கு அதர்மம் அஸத்யம் முதலானவற்றினின்று ஸ்வப்ரயத்னத்தால் விராமம் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும், பகவத் பஜனமொன்றினாலேயே அநுபலிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது; முடிவில் முக்தியும் சொல்லப்பட்டது. இந்தப் பகவதாஶ்ரயண க்ரமத்தை '𑌮𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌭𑌵 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑍀 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍁𑌰𑍁 - 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 ।' என்கிற ஶ்லோகம் விவரிக்கின்றது. அதாவது: "வாஸுதேவனான என்னிடம் மனஸ்ஸை வை; அவ்விதமாக என் பக்தனாய்விடு; என்னுடைய ஆராதனத்தைப் புரி; அதாவது; உனக்கு அத்யந்த ப்ரியனான என்னுடைய அநுபவரூபமான ஶேஷவ்ருத்தியைச் செய்; என்னையே நமஸ்கரி; அதாவது, என்னிடம் அதிமாத்ரம்வணக்கஞ்செய்; என்னையே பராகதியாக அத்யவஸித்து, உன் மனஸ்ஸை என்னை அநுபவிக்க ஸமர்த்தமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயாகில், என்னையே அடைவாய்." என்று பகவானால் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. '𑌪𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍋𑌯𑌂' எனும் ஶ்லோகத்தால் 'பக்தியுடன் கூடினவன் தனக்குப் பக்தியால் ஸமர்ப்பிக்கும் அல்ப வஸ்துக்களையும் பகவான் அங்கீகரிக்கின்றான்' என்று ஏற்படுகின்றபடியால், ஆராதனரூபமாய் ப்ரீதிகாரிதமான பகவதநுபவம் ஶ்லாகிக்கப்பட்டது. இவ்வநுபவம் பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு மாத்ரமன்றிப் பகவானை ஆஶ்ரயிக்கும் ஸர்வஜனங்கட்கும் பொருந்துமாதலால், ப்ரபன்னனுக்கும் உபாயாநுஷ்டான காலத்துக்கு முன்பும் பின்பும் வேண்டியதே; முன்பு உண்டாய்ப் பகவத் வரணீயதைக்கு ஹேதுவாகும்; பின்பு அவ்வுபாய பலமான கைங்கர்ய ரூபமாய் வளரும். இருபொழுதும் பகவத்க்ருபையை முன்னிட்டுக்கொண்டே கார்யகரமாகும். இந்த ரூபமான மனோவ்ருத்தியைத்தான் விஶ்வாஸமென்று சொல்வார்கள். ப்ரபத்தியனு

டைய அங்கங்களில் இதனுடைய ப்ராதாந்யம் தோற்ற ‘நாரா யணம் ஸக்ருத்ஸம் ப்ரபந்நம் த்வச்சரணம் | உபாய இதி விஸ்வா ஸஸ் ஸம்யாக்: ஶரணாகதி: |’ என்று பூர்வாசார்யோக்தியைத் தேசிகன் காட்டியருளினர். ஆதலால் இம்மஹா விஸ்வாஸம் ப்ர பத்யதிகாரகோடியிலும, அங்ககோடியிலும் வேண்டப்படுகின்றது. ப்ரபத்தி ரூபமான ப்ரார்த்தனை விஸ்வாஸ பூர்வகமா யிருக்கவேண் டுமென்று பகவத் ராமாநுஜன் முதல், ஸர்வாசார்யர்கள் அபிப்ரா யம். ப்ரபத்தியில் கர்மவைகுண்யமாவது, மஹாவிஸ்வாஸாதிகள் குறைகை; கர்த்ருவைகுண்யமாவது ப்ரபத்திக்குச்சொன்ன அதி காரம் ந்யூநமாகை; ஸாதந வைகுண்யமாவது யதாஶாஸ்த்ரம் ப்ர பத்யநுஷ்டாநத்துக்கு மூலமான ஸதுபதேசாதிக ளன்றிக்கே யொழிகை’ என்று தேசிகன் ஸாதித்தருளினர். இப்படிப்பட்ட யோசனைகளால் யதோசிதமாகத் தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய ஜ்ஞாநத்தை ரஹஸ்யத்ரய த்வாரா ஸதாசார்யர்களிடம் ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, பகவானிடம் மஹாவிஸ்வாஸம் பிறந்து, அதற்குப் பொருந்தியபடி ஸ்வாநுஷ்டாநங்களைச் செய்துகொ ண்டு, உபாயாநுஷ்டாந விஷயமாக த்வரை பிறந்தவனுக்குத்தான் யாதொரு வைகுண்யமின்றி ப்ரபத்தி கைகூடும். இந்தவழிகளை ‘ஸ்வ்ருத்தா ஸ்ஹ்ருத ப்ராணா:’ முதலான ஶ்லோகங்களால் பகவான் ஸ்வயமே காட்டியருளினர்.

ஆதலால், துஷ்டசரித்ரங்களினின்று விலகி நிற்கவேண்டு மெனும் அத்யவஸாயமும், முன்செய்த பாபக்ருத்யங்கள் நிமித்த மாக அநுதாபமும் ஜநித்து, ஶரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தையும், அங் கங்களையும்பற்றி ஆசார்யர்களிடம் ஈஷத் அறிந்துகொண்டவனுக் குத்தான் ப்ரபத்யநுஷ்டாந காலத்தில் மஹாவிஸ்வாஸம் முத லான அங்கங்களடங்கிய ஒரு விசேஷ புத்தி பரிபாகம் உண்டா கக்கூடும். மேலே விவரித்த க்ரமங்கள், ‘ஸ்வ்ருத்தா ஸ்ஹ்ருத ப்ராணா:’ என்கிற ஶ்லோகார்த்தத்தை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்து ஸத்ஸங்கத்தைப்பெற்று, ஸம்ஸாரத்தில ஸ்ப்ருஹை நீங்கி, முமு க்ஷுத்வ முண்டாய், ஆசார்யாந்வேஷணம் பண்ணுகின்றவர்களிடம

காணக்கூடும். ப்ரபத்யநுஷ்டாநாநந்தரமும் தத்பூர்வ காலத்தில் ப்ரகாசித்துக்கொண்டிருந்த பகவத் ப்ராதிகூல்யங்கள் அவ்வண்ணமே அநுஸரித்துக்கொண்டு நின்றனவாகில், ப்ரபத்யநுஷ்டாநம் வ்ருதா ஶ்ரமத்தில் தான் முடியும். ஏனெனில், அது அநுஷ்டாந காலத்தில் ஸாதந வைகல்யத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது.

சில நூற்றாண்டுகளுக்குமுன் ஐரோப்பா கண்டத்தில் லோக குரு ஸ்தாநத்தை வஹித்த அதிகாரியொருவர், மோக்ஷத்தின் பொருட்டு சீட்டொன்றை ஏற்படுத்தி அதை விஸ்தாரமாக விற்றதாகவும், அதைப் பலர் வாங்கிக்கொண்டதாகவும் ஒரு கேள்வியுண்டு. இங்கிலேக்கு ஶரணாகதி யென்பதும் வருகின்றதெனப் பயம் கொள்கின்றோம். ஆசார்யர்களும் தத்காலம் தநார்ஜநத்திலும், ஶிஷ்யாந்வேஷணத்திலும் உத்யுக்தர்களாகின்றனர். தர்சநமென்பது, ஸங்கேத ரக்ஷணத்திலும், கேவல க்ரியாநுஷ்டாநங்களிலும் முடிந்துபோகின்றது. ஶரணாகதிக்கு த்ரிகரணங்களுடைய ஸம்யோகமும், ஏகீபாவமும் வேண்டும். ஆதலால், 'ஸவ்ருத்தீம் ஜநம் விபாஸ்ய ஶாஸ்தீம்' என்று முடிகின்ற ஆசார்யோக்தியைத் தத்காலீநர் முக்யமாகக் கவனிப்பார்களென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யபட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஸ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். (ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஜயேந்த்ர:

ஸ்பர்சாதி ஸம் ஸர்க்கதோஷ நிரூபணம்.

(தொடர்ச்சி.)

இப்படி சேதநாசேதந வஸ்துக்களிலிருந்து, குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்கள் வெளிப்படுகிறதாக மந்வாதிகளுக்கு அபிப்ரேதமென்று சொன்னோம். இப்படியே தக்ஷரிஷியும் 'அத்யந்த மலிந: காயோ நவச்சித்ர ஸமந்வித: ஸ்ரவத்யேவ திவாராத்ரம் ப்ராதஸ்ஸ்நாநம் விசோதநம்.' (த-2-7) என்று சொன்னார். அதாவது: சரீரமானது மிகவும் அசுத்தமானது என்றும், ஒன்பது த்வாரங்களுடன் கூடியதென்றும், அது அஹோராத்ரம் ஸ்ரவித்துக்கொண்டேயிருப்பதால் அதற்கு ப்ராதஸ்நாநம் சுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியதென்றும் சொன்னார். இங்கு சரீரம் எப்போதும் ஸ்ரவித்துக்கொண்டிருக்குமென்று சொல்லப்படுவதைக் கவனிக்கவேணும். இந்த வசநத்தில் சொல்லியபடி மனிதனுடைய சரீரம் அஹோராத்ரம் ஸ்ரவித்துக்கொண்டிருப்பது வாஸ்தவமா? யாராவது ஒருவர் அதையறிந்து சொல்ல முடியுமாவென்பதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டியது அவஸ்யமாகிறது. "ஸ்ராவம்" என்பது சரீரத்திலிருக்கிற தோஷங்கள் வெளிப்படுவதைக் குறிப்பிடுவதால், அத்தோஷங்கள் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அணுக்களாயிருக்கவேண்டுமேயன்றி வேறில்லை.

இந்த தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு, நிமித்தங்களை 'ப்ரஸங்காத் காத்ர ஸம்ஸ்பர்சாத்' என்பதால் வைத்ய க்ரந்தங்களில் சொல்லியதுபோல், நமது தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும், ஸ்பர்சாதிகள்,

பாபம் என்கிற தோஷ ஸங்க்ரமண ஹேதுக்களென்று சொல்லி யிருப்பதை 'ஸம்ஸநாத்ஸ்பர்ஸநாத்வாபி' என்கிற பாராஶர வசநத்தால் நிரூபித்தோம். இதுபோலவே தேவலரும் 'ஸம்லாபஸ்பர்ஸநிஸ்வாஸ ஸஹயாநாஸநாஸநாத் । யாஜநாத்யாபநாத்யௌநாத் பாபம் ஸங்க்ரமதே ந்ருணாம் ॥' (தே-1-33) என்று சொன்னார். இதில் இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்பர்சத்தைப் பற்றிச் சிறிது சொன்னோம். இந்த ஸ்பர்ஶம் முதலியவைகளை அடிக்கடி செய்தால்தான் தோஷம் ஸங்க்ரமிக்கும் என்று ஸுஶ்ருதத்தில் 'ப்ரஸங்காத் காத்ரஸம்ஸ்பர்ஸாத்' என்பதால் சொல்லப்பட்டது. இங்கு 'ப்ரஸங்காத்' என்பது "அடிக்கடி செய்யப்படுகிற" என்கிற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் அது நிஸ்வாஸம், ஸஹபோஜநம், முதலிய ஒவ்வொரு நிமித்தத்திலும் அந்வயிக்கவேண்டுமென்பது வ்யாக்யாதாவின் அபிப்ராயம். ஆகையால் அடிக்கடி செய்யப்படுகிற ஸ்பர்ச ஸஹபோஜநாதிகளால் தோஷம் ஸங்க்ரமிக்கு மென்பதுதான் கீழ்ச்சொல்லிய தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளுக்கும் அபிப்ரேதம் என்று சொல்லலாம். இதனால் ப்ராமாதிகமாக இரண்டொரு தடவைகளில் ஸம்ஸர்க்கிப்பதால் தோஷமில்லை யென்று அர்த்தம் செய்யக்கூடாது. தவறுதலாக ஏற்படுகிற ஸம்ஸர்க்கத்திற்கு ஸ்வல்பமான ப்ரதீகாரத்தினால் சுத்திசெய்தால் போதுமென்கிற அபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கவே அவ்வாறு சொல்லப்பட்டதேயன்றி வேறில்லை. ஆகையாலேதான் ஸம்ஸர்க்க தோஷங்களை குரு லகு என்று இரண்டு வகையாகப் பிரித்தார்களென்பதை மறக்கக்கூடாது.

ஸ்பர்சத்திற்குப் பிறகு நிஸ்வாஸம், அதாவது மூச்சுக் காற்று மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கக் கூடுமென்று கீழ்ச்சொல்லிய ஆரோக்ய க்ரந்தங்களிலும், தர்ம க்ரந்தங்களிலும் சொல்லப்படுகிறது. மூச்சுக் காற்றிலிருந்து குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்கள் வெளிப்பட்டு ஶ்வாஸத்தின் வழியாகப் பிறருடைய சரீரத்தில் ப்ரவேசிப்பதைப் பார்த்துவருகிறோம். அதாவது: ஒருவன் திவ்ய தாம்பூலாஸ்வாதநம் செய்யும்போது மூச்சு விடுவானாகில், அப்போது அங்கிருந்து வெளியாகிற வாஸனையானது

காற்றின் வழியாகப் பிறருடைய நாஸிகையில் புகுந்து மனத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. இதுபோல் துர்க்கந்தமுள்ளவனுடைய ஶ்வாஸத்தால் பிறர் ஜுகுப்ஸை அடைவதையும் பார்க்கிறோம். ஒருவன் கெட்ட அல்லது நல்ல ஆஹாரத்தை உட்கொண்டிருக்கிறானென்பதை அவனுடைய மூச்சுக் காற்றினால் அறிந்துவிடுவது உலகத்தில் நடந்துவரும் விஷயமே. ஶ்வாஸமானது சரீரத்திற்குள்ளிருந்து, குணம் அல்லது தோஷமுள்ள அணுக்களுடனேயே வெளியாகிறதென்பது ப்ரத்யக்ஷமாகையால், சரீரத்தின் குண தோஷங்களுக்கு ஏற்றவாறு ஶ்வாஸமிருப்பதும் ஸஹஜமானதே. ஆனதால் ஶ்வாஸத்தின் மூலமாகவும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்குமென்று ப்ரமாணங்கள் கூறுவது யுக்தமானதே.

மூச்சுக்காற்றின் வழியாக ரோகாதிகள் ஸங்க்ரமிப்பதுபோல் ஸல்லாபத்தினாலும் அவைகள் ஸங்க்ரமிக்கின்றன. ஸல்லாபமென்பது சரீரத்திற்குள்ளிருக்கும் வாயுவானது ஒவ்வொரு விதமான ஸ்தாந ப்ரயத்நங்களுடன் அக்ஷரரூபமாக வெளியாவதைக் குறிப்பிடுகிறபடியால், மூச்சுக்காற்றின் வழியாக தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிப்பதற்கு உள்ள ந்யாயம் ஸல்லாபத்திலும் இருக்கிறது. ஆகையாலேதான் கீழ்ச்சொல்லிய தேவலஸ்ம்ருதி முதலியவற்றில் தோஷிகளுடன் ஸல்லாபம் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவனுக்கு ஸூர்ய தர்சநாதிகள் ப்ராயஶ்சித்தமாகச் சொல்லப்பட்டதும் ந்யாயமானதே. ஆனால் கீழ்ச்சொல்லிய ஸுஶ்ருத வசநத்தில் ஸல்லாபத்தைச் சேர்க்காமலிருந்ததற்கு, நிஶ்வாஸத்தினால் அதையும் க்ரோடீகரித்துக்கொள்ளலாமென்கிற அபிப்ராயத்தினாலேதான். ரிஷிகள் ஸ்பஷ்டார்த்தமாக இதையும் சேர்த்தார்கள்.

ரோகிகளுடனாவது, அல்லது குணபேதமுள்ளவர்களுடனாவது ஸஹபோஜநம் செய்வதும் தோஷ ஸங்க்ரமண ஹேதுவென்று சொல்லப்படுகிறது. போஜந காலத்தில் எவருக்கும் சரீரத்தினுள் ஓர்வித வ்யாபாரம் உண்டாகிறதை ஸ்வாநுபவத்தில் யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். ஆகையால்தான் ப்ராயேண எல்லோருக்கும் போஜந காலத்தில் வேர்வை முதலிய விகாரங்கள் அதிகமாகிறது வழக்கமாயிருக்கிறது. இப்படி சரீரத்துள்ளிருக்கிற வ்யாபார விசேஷத்தால் பரமாணுக்கள் வெளியில் அதிகமா

கத் துரத்தப்படுகின்றனவாகையால், ஸாதாரண காலத்தைவிட போஜந காலத்தில் சரீரத்திலிருந்து அதிக தோஷங்கள் வெளிப்படுகிறதாக நினைக்கவேண்டும்.

இப்படி வெளியாகிற இவ்வணுக்கள் கூடப் புஜிப்பவர்களின் சரீரத்தில் ஸம்பந்தப்படுவதுடன், அந்நாதிகளிலும் ஸம்பந்தித்து, அதன் மூலமாகவும் ஆரோக்யாதிகளைக் கெடுக்கத் தடையில்லை. ஆஹார சுத்தியே முக்யமாய் மநஸ் சுத்திக்கும் ஹேதுவென்பது கீதை முதலிய விடங்களில் உத்கோஷிக்கப்படுகிறது. தவிரவும், ஸஹபோஜந காலத்தில், நேத்ர தோஷங்களும் அந்நாதிகளுக்கு உண்டாகக்கூடும். நேத்ரங்களிலிருந்து தேஜோமயங்களான அணுக்கள் வெளிப்பட்டு, வஸ்துக்களைக் கெடுத்துவிடக்கூடுமென்பது கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. இம்மாதிரி அநேக ப்ரகாரங்களால் துஷ்டமாய்விடுகிற அந்நத்தால் காலக்ரமத்தில் சரீரத்திற்கும் மனத்திற்கும் ஆரோக்யம் குன்றிப்போய், கடைசியாக அவத்யமே ஏற்பட்டுவிடக்கூடும். இம்மாதிரி துஷ்டாந்நஸேவநத்தினல் பெருத்த அநர்த்த விசேஷங்கள் உண்டாகின்றனவென்பதை ரிஷிகள் ஸாக்ஷாத்கரித்துத்தான் நமக்கு 'ஆலஸ்யாதந்நதோஷாச்ச ம்ருத்யுர் விப்ராந் ஜிகாம்ஸதி ॥' (மநு-5-4.) என்று அந்நதோஷத்தால் சரீரஹாநி கூட ஏற்படுமென்று பரமகருணையால் எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார்கள். இதனுடன் இப்படிப்பட்ட அநர்த்தங்களிலிருந்து நம்மை ஸம்ரக்ஷிக்க உத்தேசித்துத்தான் நிர்ப்பந்தகரமான ஆஹாரநியமத்தையும், ஒரே பங்க்தியில் சேர்த்து புஜிக்கத்தக்க பங்க்திபாவநர்களையும் நமக்கு நிர்ணயித்துக் கொடுத்தார்கள். இப்படி மஹர்ஷிகள் நமது சரீரத்தின் ஆயுள், ஆரோக்யம், இவைகளுக்குத் தாங்களே ஜவாப்தாரிகளாயிருந்துகொண்டு, இவ்விரண்டு ஸௌக்யங்களும் வ்ருத்தியாகக் கூடிய ஸதாசாரத்தையும், வெகு ரஹஸ்யம் பொருந்திய ஸூக்ஷ்மமான சரீரசுத்தி விசேஷங்களையும் நமக்கு உபதேசித்து, அதன்படி நடப்பவர்களுக்கு ஒருகாலத்திலும், எவ்வித அநர்த்தமும் உண்டாகாதென்று 'ஸதாசாரயுக்தாநாம் நித்யம் வ்யபதா

தாந்த: | ஜபதாம் ஜுஹ்வதாம் சைவ விநிபாதோ ந வித்யதே ||' (மநு-4-146) என்றும், 'ஆசாராத் லபதே ஹ்யாயு:' (மநு-4-156) என்றும் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்க, அதற்கு விபரீதமாக நாம் நடந்துவிட்டு, மேன்மேலும் இம்மாதிரியான அதர்மத்தைப் பஹிரங்கமாகச் செய்துகொண்டு, தனக்கும் தேசத்திற்கும் ஹிதத்தைச் செய்துவிடப்போகிறதாக ஸ்வப்நம் காண்பது மிகவும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதே. இம்மாதிரியான ஸஹபோஜநத்தால் தேசத்தில் ஐகமத்யம் வ்ருத்தியடையக்கூடுமென்று வாதிப்பதும் துர்வாதமேயாகும். இதன் விவரங்களை மற்றொரு இடத்தில் கவனிப்போம். கீழ்ச்சொல்லிய ஸஹபோஜந தோஷமானது ப்ராஹ்மணர் விஷயத்தில் மாத்ரம்தானென்று நினைக்கக்கூடாது. க்ஷத்ரிய வைஶ்ய ஶூத்ராதி வர்ணத்தவரும் அவரவர்களுடைய சரீர குணங்களுக்கு விபரீத ஸ்வபாவம் உள்ளவர்களுடன் ஸஹபோஜநம் செய்வதால் ஆரோக்யாதிகள் கெட்டுவிடுமென்பதில் ஸம்ஶயமில்லை. ஶூத்ராதிகளும், உத்கடமான தமோகுணமுள்ள மனிதர்களுடனும், பஹிரங்கமாக அறியமுடியாத ரோகமுள்ளவர்களுடனும் ஸமாந பங்க்தியில் புஜிப்பதால், மநஸ் ஶரீரம் இவைகளில் தோஷத்தையடையத் தடையென்ன?

இதுபோல் ஒரே ஜாதியில் பிறந்தவர்களான ப்ராஹ்மணர்கள்கூட ஸமாந பங்க்தியில் தம் இனத்தாருடன் புஜிப்பதும் கூடாதென்பதே ரிஷிகளின் அபிப்ராயம். இத்யாதி விஷயங்களை மனத்திற்கொண்டுதான் 'க்ஷேத்ரஜ்ஞ நாஸ்தீயா ஸ்வவ்ருத்தஸ்ஸ்வ மேநாவி | கோஹிகஸ்ய விஜாநாதி ப்ருஹத்ஸூத்ரஸ்வபாதகம் |' என்பதாலும், 'துஷ்க்ருதம் ஹித்ரைலோக்யாணா ஜ்ஞேதோயஸ்ய துர்லக்ஷதி'-(அங்கி-1-80.) என்பதாலும் நமது மஹர்ஷிகள், ஒவ்வொருவனுடைய மனத்திலும் மறைந்துநிற்கும் பாபத்தைப் பிறர் அறியமுடியாதாகையால், தம் இனத்தாருடன்கூட ஸமாந பங்க்தியில் புஜிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதித்தார்கள். இதிலிருந்து ரிஷிகளின் பக்ஷபாதமின்மை விவேகிகளுக்கு விளங்காமல் போகாது. நமது ஶாஸ்த்ரங்களின் பக்ஷபாதமின்மைக்கு இன்னொரு உதா

ஹரணத்தையும் குறிப்பிடலாம். அதாவது, இம்மண்ணுலகில் நம்முடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருக்கும் வஸ்துக்க ளெல்லாவற்றிலும் ஸ்ரேஷ்டமாக விளங்கிவருவது நமது பார்யைகள் என்னும் விஷயம் யாவரும் அறிந்ததே. இப்படிப்பட்ட பார்யையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், அவளுடன் ஒரே பங்க்தியில் உட்கார்ந்தும், புஜிக்கக்கூடாதென்று 'ந பார்யாதர்ஶநேஶ்நீயாத்'-(யாஜ்ஞ) - 'நாஶ்நீயாத் பார்யயா ஸார்த்தம்' (மநு-4-43) என்பதால் தடுத்துவிட்டார்கள். பார்யையின் பார்வையிலேயே புஜிக்க்கூடாதென்று நிஷேதமிருக்க, அவளுடன் சேர்ந்து புஜிப்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? இப்படி கைமுதிக ந்யாயஸித்தமான அர்த்தத்தைத் தான் மநு, 'நாஶ்நீயாத் பார்யயா ஸார்த்தம்' என்பதால் ஸ்பஷ்டார்த்தமாக விவரித்தார். இவ்வாசாரமானது நமது தேசத்தில் இன்றளவும் ப்ராயேண எல்லா குடும்பங்களிலுமிருப்பதாகவே நினைக்கிறோம். இதனால் நம்மில் எவ்வித அனர்த்தமும் உண்டாய்விட்டதாக அநுபவத்தில் தெரியவில்லை. இதனால் நம் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் சிறிதாவது ஐகமத்யம் குறைந்து, ஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களை த்யஜித்தார்களென்பதும் இன்றளவும் இல்லை. நாகரிக சிகாமணிகளென்று மதிக்கப்படுகிற ஐரோப்ய தம்பதிகள், ஒரே மேஜையின்மேல், ஒரே பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தைச் சேர்ந்து புஜித்து வந்தாலும், அவர்களில் ஐகமத்யம் வ்ருத்தியடையாமல் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் லக்ஷக்கணக்கான தாம்பத்ய விச்சேதம் (Divorce) ஏற்பட்டு வருவதைப் பார்த்துவருகிறோம். இதிலிருந்து ஸஹபோஜனத்திற்கும் ஐகமத்யத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும், நமது ரிஷிகள் பக்ஷபாதமற்றவர்களென்பதும் நன்கு விளங்கக்கூடியது. ஆகையால் நமது நாகரிகங்களில் பொறுமை கொண்டவர்களும், ஜிஹ்வா சாபல்ய முள்ளவர்களுமான யாரோ சிலரால் கிளப்பிவிடப்பட்ட இந்த ஸஹபோஜன மஹோத்ஸவங்களிலிருந்து நம்மவர்கள் ஆயுராரோக்யாதிகளை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவதில் வெகு ஜாகரூகர்களாயிருப்பது அவஶ்யம். ஆகையால் ஸஹபோஜனத்தினாலும் தோஷங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு ஸங்க்ரமிக்கக்

கூடியவைகளாகையால், அதைச் செய்யக்கூடாதென்று வைத்ய க்ரந்தங்களும் தர்மக்ரந்தங்களும் உபதேசிப்பது யுக்தமானதே யாகும். இந்த பாபஸங்க்ரமண ஹேதுக்களை ப்ருஹஸ்பதியும் ஓரிடத்தில் பரிகணநம் பண்ணிச் சொன்னார்:—'𑌏𑌕𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑌙𑍍𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌭𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌣𑌂 । 𑌯𑌾𑌜𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑍇 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑌹𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 । 𑌨𑌵𑌧𑌾 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌨𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌽𑌧𑌮𑍈𑌃 𑌸𑌹 ॥'. சாக்லேயரும் '𑌆𑌲𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌹𑌭𑍋𑌜𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑌹𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥' என்றார். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ருஹஸ்பதி வசநத்தில் '𑌭𑌾𑌣𑍍𑌡𑌪𑌕𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚' என்கிற வேறொரு நிமித்தமும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது பாண்டங்களையும் பக்வாந்நத்தையும் அதமர்களுடன் கலந்துகொள்ளுவதாலும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கமுடியுமென்று ஏற்படுகிறது.

ஆகையால், இதுவரையில் நிரூபித்து வந்தபடி, ரோக பரமாணுக்களைப்போல் பாபபரமாணுக்களும் ஸங்க்ரமிக்கும் சக்தியுள்ளவைகளென்பதும், அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் மநஸ் சரீராதிகள் துஷ்டங்களாகி பெரிய அநர்த்தங்கள் விளையுமென்று தெரிவதால், ஹடமாக விஜாதீயர்களுடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று போதிப்பவர்களுடைய வலையில் நம்மவர்கள் சிக்கிக்கொள்ளலாகாது. ப்ராமாதிகமாக நேர்ந்த தோஷங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது யதோசிதமான சுத்தியைச் செய்துகொள்ளவேணும்.

இனி, ஆயுர்வேதாதிகளில் ரோகங்களுக்கு ஔஷதங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், அந்த ஔஷத ஸேவநத்தினால் ஸ்வாபாவிகமாகவோ ஸாங்க்ராமிகமாகவோ ஏற்பட்ட எந்த ரோகங்களும் சாந்தியடைவதும் ப்ரத்யக்ஷமானது. அதுபோல் நமது தர்மக்ரந்தங்களிலும், பாபமெனச் சொல்லப்படுகிற தமோகுணமயங்களான அணுக்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டே அநேகவித சுத்திரூபங்களான ப்ராயச்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, இவ்வித அணுக்களை நாசமாக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள சுத்திகர வஸ்துக்களை, மநு, '𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌹𑌾𑌰𑍋 𑌮𑍃𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂 । 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌕𑌕𑌾𑌲𑍌 𑌚 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃

ஹரணத்தையும் குறிப்பிடலாம். அதாவது, இம்மண்ணுலகில் நம்முடைய ப்ரீதிக்குப் பாத்ரமாயிருக்கும் வஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் ஶ்ரேஷ்டமாக விளங்கிவருவது நமது பார்யைகள் என்னும் விஷயம் யாவரும் அறிந்ததே. இப்படிப்பட்ட பார்யையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதும், அவளுடன் ஒரே பங்க்தியில் உட்கார்ந்தும், புஜிக்கக்கூடாதென்று ‘[illegible]’ (யாஜ்ஞ) – ‘[illegible]’ (மநு-4-43) என்பதால் தடுத்துவிட்டார்கள். பார்யையின் பார்வையிலேயே புஜிக்கக்கூடாதென்று நிஷேதமிருக்க, அவளுடன் சேர்ந்து புஜிப்பது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? இப்படி கைமுதிக ந்யாயஸித்தமான அர்த்தத்தைத் தான் மநு, ‘[illegible]’ என்பதால் ஸ்பஷ்டார்த்தமாக விவரித்தார். இவ்வாசாரமானது நமது தேசத்தில் இன்றளவும் ப்ராயேண எல்லா குடும்பங்களிலுமிருப்பதாகவே நினைக்கிறோம். இதனால் நம்மில் எவ்வித அனர்த்தமும் உண்டாய்விட்டதாக அநுபவத்தில் தெரியவில்லை. இதனால் நம் ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் சிறிதாவது ஐகமத்யம் குறைந்து, ஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களை த்யஜித்தார்களென்பதும் இன்றளவும் இல்லை. நாகரிக சிகாமணிகளென்று மதிக்கப்படுகிற ஐரோப்ய தம்பதிகள், ஒரே மேஜையின்மேல், ஒரே பாத்ரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஆஹாரத்தைச் சேர்ந்து புஜித்து வந்தாலும், அவர்களில் ஐகமத்யம் வ்ருத்தியடையாமல் ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் லக்ஷக்கணக்கான தாம்பத்ய விச்சேதம் (Divorce) ஏற்பட்டு வருவதைப் பார்த்துவருகிறோம். இதிலிருந்து ஸஹபோஜநத்திற்கும் ஐகமத்யத்திற்கும் ஸம்பந்தமில்லையென்பதும், நமது ருஷிகள் பக்ஷபாதமற்றவர்களென்பதும் நன்கு விளங்கக்கூடியது. ஆகையால் நமது நாகரிகங்களில் பொறுமை கொண்டவர்களும், ஜிஹ்வா சாபல்யமுள்ளவர்களுமான யாரோ சிலரால் கல்பிக்கப்பட்ட இந்த ஸஹபோஜந மஹோத்ஸவங்களிலிருந்து நம்மவர்கள் ஆயுராரோக்யாதிகளை ஸம்ரக்ஷித்துக்கொள்ளுவதில் வெகு ஜாகரூகர்களாயிருப்பது அவஶ்யம். ஆகையால் ஸஹபோஜநத்தினாலும் தோஷங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு ஸங்க்ரமிக்கக்

கூடியவைகளாகையால், அதைச் செய்யக்கூடாதென்று வைத்ய க்ரந்தங்களும் தர்மக்ரந்தங்களும் உபதேசிப்பது யுக்தமானதேயாகும். இந்த பாபஸங்க்ரமண ஹேதுக்களை ப்ருஹஸ்பதியும் ஓரிடத்தில் பரிகணநம் பண்ணிச் சொன்னார்:—'ஏகஶய்யாஸநம் பங்க்தி: பாண்டபக்வாந்நமிஶ்ரணம் | யாஜநாத்யாபநே யோநிஸ்ததைவ ஸஹபோஜநம் | நவதா ஸங்கர: ப்ரோக்தோ ந கர்தவ்யோऽதமை: ஸஹ ||'. சாக்லேயரும் 'ஆலாபாத் காத்ரஸம்ஸ்பர்ஶாந் நிஶ்வாஸாத் ஸஹபோஜநாத் | ஸஹஶய்யாஸநாச்ச யௌநாச்ச பாபம் ஸங்க்ரமதே ந்ருணாம் ||' என்றார். கீழ்ச்சொல்லிய ப்ருஹஸ்பதி வசநத்தில் 'பாண்டபக்வாந்நமிஶ்ரணம்' என்கிற வேறொரு நிமித்தமும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது பாண்டங்களையும் பக்வாந்நத்தையும் அதமர்களுடன் கலந்துகொள்ளுவதாலும் தோஷங்கள் ஸங்க்ரமிக்கமுடியுமென்று ஏற்படுகிறது.

ஆகையால், இதுவரையில் நிரூபித்து வந்தபடி, ரோக பரமாணுக்களைப்போல் பாபபரமாணுக்களும் ஸங்க்ரமிக்கும் சக்தியுள்ளவைகளென்பதும், அவைகளுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தால் மநஸ் சரீராதிகள் துஷ்டங்களாகி பெரிய அநர்த்தங்கள் விளையுமென்று தெரிவதால், ஹடமாக விஜாதீயர்களுடன் ஸ்பர்ஶாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று போதிப்பவர்களுடைய வலையில் நம்மவர்கள் சிக்கிக்கொள்ளலாகாது. பராமாதிகமாக நேர்ந்த தோஷங்களுக்கு அவ்வப்பொழுது யதோசிதமான சுத்தியைச் செய்துகொள்ளவேணும்.

இனி, ஆயுர்வேதாதிகளில் ரோகங்களுக்கு ஔஷதங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், அந்த ஔஷத ஸேவநத்தினால் ஸ்வாபாவிகமாகவோ ஸாங்க்ராமிகமாகவோ ஏற்பட்ட எந்த ரோகங்களும் சாந்தியடைவதும் ப்ரத்யக்ஷமானது. அதுபோல் நமது தர்மக்ரந்தங்களிலும், பாபமெனச் சொல்லப்படுகிற தமோகுணமயங்களான அணுக்களுடைய நாசத்தின்பொருட்டே அநேகவித சுத்திரூபங்களான ப்ராயஶ்சித்தங்களும் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, இவ்வித அணுக்களை நாசமாக்கக்கூடிய சக்தியுள்ள சுத்திகர வஸ்துக்களை, மநு, 'ஜ்ஞாநம் தபோऽக்நிராஹாரோ ம்ருந்மநோ வார்யுபாஞ்ஜநம் | வாயு: கர்மார்ககாலௌ ச ஶுத்

கர்த்ரூணி தேஹிநாம் ।' (மநு-5-105.) என்பதால் பரிகணனம் பண்ணிச் சொன்னார். இந்த ஜ்ஞானம் முதலிய பன்னிரண்டினா லும் சரீரசுத்தியை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளலா மென்பதும் இவர் அபிப்ராயம். இவ்வணுக்கள் விசேஷமாக ஸூர்ய கிரண தாபத்தை ஸஹிப்பதில்லை யென்பது முன்பே நிரூபிக்கப்பட்டது. அதற்கு அநுகுணமாக மநுவும் 'அர்க்க' என்பதால், ஸூர்யனையும் சுத்தி கர ஸாதநங்களில் சேர்த்திருப்பதை முக்யமாய்க் கவனிக்கவே ணும். மற்ற ஸாதநங்களாலும் சுத்தி எப்படி உண்டாகிற தென் பதை அவரவர்கள் ஊஹித்துப் பார்த்தால் நன்கு தெரியக்கூடும்.

தவிர, ஶாஸ்த்ரங்களில் அநேகமாக எல்லாவித தோஷங்க ளுக்கும் ப்ராணாயாமத்தை முக்ய ப்ராயஶ்சித்தமாக விதித்திருப் பதையும் இங்கு கவனிக்கவேணும். ப்ராணாயாமத்தின் மஹிமை யைப்பற்றி மநு முதலியவர்கள் சொல்லும்போது 'தஹ்யந்தே த்மா யமாநாநாம் தாதூநாம் ஹி யதா மலா: । ததேந்த்ரியாணாம் தஹ்யந்தே தோஷா: ப்ராணஸ்ய நிக்ரஹாத் ।' (மநு-6-71) என் றும், 'யதா பர்வத தாதூநாம் தோஷாந் தஹதி பாவக: । ததாந்தர்க்ருதா தோஷா தஹ்யந்தே ப்ராணநிக்ரஹாத் ।' (அத்ரி-3-3.) என்றும் வெளியிட்டார்கள். அதாவது: பலமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்நியில் ஊதுகுழாயினுடைய ஸஹாயத்தால் காய்ச்சப்படுகிற தாதுக்களுடைய அழுக்குகள் எப்படி நசித்துவிடுகின்றனவோ, அப்படியே சரீரத்திலுள்ள தோஷங்களும் ப்ராணாயமத்தினால் நசித்துவிடுகின்றன வென் பதே. "நிரோதாஜ்ஜாயதே வாயு: வாயோரக்நிர்ஹி ஜாயதே । தாபேநாபோ ஜாயந்தே ததோந்தஶ் ஶுத்த்யதி த்ரிபி: ।" (அத்ரி-16) என்று அத்ரி மஹர்ஷியும் ப்ராணாயாமத்தின் மஹிமையைச் சொன்னார். ஶாஸ்த்ரவிதகளில் சொல்லியபடி ஒருவன் வாயுவை அடக்கும்போது அந்த வாயுவின் ஸம்பந்தத்தால் ஜாடராக்நி பல மாகி சரீரமெங்கும் தாபத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டு தோஷங்களை நாசமாக்குவதாகவே மநுவின் அபிப்ராயம். ஆகையால் ப்ராணா

யாமத்தை அடிக்கடி ப்ராயஶ்சித்தரூபமாகவோ, வேறுவிதமாகவோ அநுஷ்டித்து வருகிறவர்களுக்குச் சரீரத்தில் எவ்வித தோஷங்களும் ஸங்க்ரமிக்காமல் தடுத்துக்கொள்ளக்கூடுமென்பது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இன்னும் இதுபோல் க்ருச்ர உபவாஸாதி பல பரிஹாரங்களையும் தோஷாநுகுணமாக விதித்திருப்பதை த்ருஷ்டார்த்தமென்றே ஊஹித்துப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். இம்மாதிரி இன்னும் அநேக விஷயங்களை விமர்சிக்கவேண்டியிருந்தாலும், இந்த விசாரத்தை இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்கிறோம்.

ஆகையால் இவ்வளவுதூரம் யதாமதி நாம் நிரூபித்துவந்ததிலிருந்து நமது தர்மங்கள் கேவலம் மூடநம்பிக்கை மூலமாக ஏற்பட்டனவல்லவென்றும், அவைகளால் நாம் ஆயுராரோக்யாதி ஐஹிக ஸுகங்களையும் பாரலௌகிக ஸுகத்தையும் ஏராளமாக பெறக்கூடுமென்பதும் ஸித்தமாயிற்று.

இது இப்படியிருக்க: லோகஹிதத்திற்காகப் பாடுபடுகிற சில நாகரிகர்கள், ‘விஜாதீயர்களுடைய ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்கள் நிஷித்தங்களென்று சில புஸ்தகப் பூச்சிகள் பிதற்றிவந்தாலும், லோகஹிதத்திற்கென்றே அவதரித்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலிய சில பூர்வாசார்யர்கள் விஜாதீயர்களுடன் ஸ்பர்சாதி ஸம்ஸர்க்கங்களைத் தாராளமாகச்செய்தார்களென்று சரித்ர க்ரந்தங்களிலிருந்து வெளியாகிறபடியால், இப்பொழுது நாம் அதுபோல் செய்யத் தடையில்லை’ என்றும் உத்கோஷிக்கிறார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலியோர் விஜாதீயர்களான வைஷ்ணவர்களிடத்திலும் மிகுந்த பஹுமானத்துடன் இருந்தார்களென்று சொல்வது வாஸ்தவமாயினும், அவர்களுடன் சாஸ்த்ர விருத்தங்களான ஸ்பர்சாதிகளையும் செய்துவந்தார்களென்று சொல்லி ஆசார்யர்களை வர்ணாஶ்ரம தர்ம வித்வம்ஸகர்களாகச் சொல்லத் துணிந்த கட்டுக்கதைகளை நாம் ஒருகாலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ள இயலாது. இன்னும் இம்மாதிரி அநேக அஸதாசாரங்களை ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டித்தார்களென்று சொல்லும் குருபரம்பரை கதைகள், ஆசார்யர்களுடைய கௌரவத்தையும், சாஸ்த்ர வஶ்யதையையும் குறைத்துச் சொல்லுவதாக ஏற்படுகிறதாகையால், அவைகள் அடியோடு ப்ரக்ஷிப்தங்களென்றே பல மஹான்கள் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியிருக்க, இக்கட்டுரைகளை ப்ரமாணங்களாகக்கொண்டு ஆசார்யர்க

ளுக்கு ஜாதிவ்யவஸ்தைகளில் அபிப்ராயம் கிடையாதென்று சொல்வது மிகவும் அஸங்கதமானதே "துஷ்யது" ந்யாயத்தின்படி யாராவது இவைகளை ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தாலும், அவர்கள் செய்த கார்யங்களை மற்றவர்களும் ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தாலும், அவர்கள் செய்த கார்யங்களை மற்றவர்களும் எப்படிச் செய்ய இயலும்? ஈஸ்வரனுடைய நியமந பலத்தால் லோக ஹிதார்த்தம் அவதரித்த சுத்த ஸத்வ மூர்த்திகளான ஆசார்யர்களிடத்தில் துஷ்ட பரமாணுக்கள் ஸ்வாபாவிகமாகவோ ஸாங்க்ராமிகமாகவோ ஸம்பந்தித்து, தோஷத்தை உண்டுபண்ணமுடியாதானவாகையால், அவர்களுக்கு ப்ரத்யவாயமே ஏற்பட ந்யாயமில்லை. இப்படி மஹா தேஜஸ்விகளான பெரியோர்கள் செய்ததைப் பார்த்துவிட்டு, அல்ப ஸத்வர்களான நாமும் அவைகளை அநுஷ்டிக்கத்தகுமோ? பெரிய காளவாயில் வெகு உக்ரமாக ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்நியானது வெகு பெரிய ஈரமுள்ள கட்டைகளைக்கூட லகுவாகத் தஹித்துவிடுவதைப் பார்த்துவிட்டு, தன் க்ருஹத்திலுள்ளதும் வெகு அல்பசக்தியுள்ளதுமான மஹாநஸ அக்நியிலும், அப்பெரிய ஈரமுள்ள கட்டைகளைத் திணிப்பவன் புத்திசாலியாவனே? ஒருநாளுமில்லை. இவ்வபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான் ஆபஸ்தம்ப மஹர்ஷி "த்³ருஷ்டோ த⁴ர்மவ்யதிக்ரம: ஸாஹஸம் ச பூர்வேஷாம்" (ஆப-2-6-7.) என்று ஆரம்பித்து "தேஷாம் தேஜோ விசேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்³யதே" (2-6-8.) "தத³ந்வீக்ஷ்ய ப்ரயுஞ்ஜான: ஸீத³த்யவர:" (2-6-4.) என்பதால் பெரியோர் அநுஷ்டித்த அதர்மத்தைக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அநுஷ்டிக்கக்கூடாதென்று தடுத்தார். தவிரவும், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் முதலியவர்கள் செய்த தவறுதல்களைத் தாங்களும் செய்யவேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள், அவர்களைப்போல் அதிமாநுஷமான கார்யங்களில் ஏதாவது ஒன்றையாவது செய்யச் சக்தியுள்ளவர்களாயிருக்கவேண்டாமோ? ஆகையால் இவ்வாக்ஷேபம் கேவலம் பரிஹாஸ்யமேயாகும்.

இனி இவ்வர்ணவ்யவஸ்தைகள் சாஸ்த்ர ஸம்மதங்களாயிருப்பினும், தேசக்ஷேமத்திற்கு ப்ரதிகூலங்களாயிருப்பதால் இவைகளை அழித்துவிடவேண்டுமென்று சில ஸாஹஸிகர்கள் வாதிப்ப

துண்டு. வர்ணவ்யவஸ்தைகள் தேசக்ஷேமங்களுக்கு ப்ரதிகூலங்களென்று எந்த யோகத்ருஷ்டியால் இவர்கள் கண்டுபிடித்தார்களோ தெரியவில்லை. ப்ராசீந காலம் முதல் நமது தேசத்தில் வர்ணவ்யவஸ்தைகள் வெகு கடுமையாயிருந்த ஸமயத்தில்கூட நான்கு வர்ணத்தவர்களும் விசேஷ ஸ்நேஹத்துடன் வாழ்ந்து, ராஜாங்க விஷயங்களிலும் மிகுந்த ஸ்வாதீநதையை அடைந்திருந்ததாகவே, நமது பெருமைகளை வெளிப்படுத்துகிற வாஸ்தவமான சரித்ரங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. நமது தேசத்தின் ப்ரதாந சக்ரவர்த்தியாயிருந்த தசரதன், தனது குமாரனை ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு அபிஷேகமங்களத்தைச் செய்ய ஆசைகொண்டவனாயிருந்தும், பொது ஜனங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவே ஒரு பெரிய ஸபையைக் கூட்டினான். இந்த ஸபையில், தனது குமாரனுக்கு யௌவராஜ்யாபிஷேகம் செய்துவைக்கத் தான் ஆசைப்படுகிறதாயும், பொதுஜனங்கள் தங்களுடைய அபிப்ராயத்தைத் தன் தாக்ஷிண்யத்திற்குப் பயப்படாமல் சொல்லவேணுமென்று 'யத்யப்யேஷா மம ப்ரீதிர் ஹிதமந்யத் விசிந்த்யதாம்' (அயோ-2-16.) என்பதால் சொல்ல, அங்கு கூடியிருந்தவர்களெல்லோரும் ஸபையை விட்டு வெளிவந்து, தாங்கள் தனியாகக்கூடி ஆலோசித்து ஒரேவித அபிப்ராயத்தை அடைந்தபிறகு தங்களுடைய பாவத்தைச் சொன்னதாக, 'தஸ்ய தர்மார்த்தவிதுஷோ பாவமாஜ்ஞாய ஸர்வஶ꞉ । ப்ராஹ்மணா ஜநமுக்யாஶ்ச பௌரஜாநபதை꞉ ஸஹ ॥ ஸமேத்ய தே மந்த்ரயிதும் ஸமதாம் கதபுத்தய꞉ । ஊசுஶ்ச' (அயோ-2-19-20.) என்பதால் வெளியாகிறது. இங்குள்ள விஷயங்களை நன்றாய் விமர்சித்துப் பார்த்தால் முன்காலத்திலெல்லாம் அரசர்கள், ஜனங்களின் அபிப்ராயத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டுதான் ராஜ்ய தந்த்ரத்தை நடத்திக்கொண்டு போனார்களென்கிற விஷயம் ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கக்கூடியது. இப்படி அபிப்ராயம் சொல்லுவதில் எவ்வித ஜாதி மத பேதமும் இல்லாமல் யாவரும் ஐகமத்யத்துடன் இருந்ததாகவே கீழ்ச்சொல்லிய 'ப்ராஹ்மணா ஜநமுக்யாஶ்ச' என்

பதால் நன்கு விளங்குகிறது. தவிரவும், அந்த ஸபையில், வஸிஷ்ட வாமதேவாதி அநேக ப்ராஹ்மணர்களும், மற்ற வர்ணஸ்தர்களும் விஜயம் செய்திருந்ததுடன் வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தையில் கட்டுப்படாதவர்களான ம்லேச்சர்களும் அங்குக் கூடியிருந்ததாகவே '𑌮𑍍𑌲𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌨𑌶𑍈𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃' (அயோ-3-25.) என்பதால் தெரிகிறது. இங்கு ப்ராஹ்மணர்கள் மற்ற ஜாதியர்களுடன் சேர இஷ்டமில்லாமல் விலகிப்போய்விட்டதாகவாவது அல்லது ப்ராஹ்மணர்களிடத்தில் அஸூயையால் மற்ற ஜாதியர்கள் விலகிவிட்டதாகவாவது தெரியவில்லை. இது போல் பல இடங்களில் காணலாம்.

தசரதன் காலத்திற்குப்பிறகும், தர்மபுத்ரன், சந்த்ரகுப்தன், விக்ரமாதித்யன், ஶிவாஜி முதலியவர்கள் காலத்திலும், வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தைகளுக்குப் பாதகமின்றி எல்லா ஜாதியர்களும் ஐகமத்யத்துடன் ராஜாங்க ஸௌகர்யங்களை அடைந்துவந்ததாகவே நமது சரித்ரக்ரந்தங்களிலிருந்து வெளியாகிறது. ப்ராசீந காலத்தில் இருந்த நமது திவ்ய நாகரிகங்களையும் ஐகமத்யங்களையும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய வாஸ்தவமான சரித்ரக்ரந்தங்கள் நமது தேசத்தில் ஏற்பட்டவுடன் இம்மாதிரியான துரபிப்ராயங்கள் தாமாகவே மறைந்துபோய்விடுமென்று நம்புகிறோம்.

இன்னும், இங்குள்ள அநேக ஆக்ஷேபங்களுக்கு, நமது தீபிகையில் பத்ராதிபர் அவ்வப்பொழுது தகுந்த யுக்தி ப்ரமாணங்களுடன் ஸமாதாநம் சொல்லியிருப்பதையும், இனிச் சொல்லப்போவதையும் கவனிக்கவேண்டியது அவசியம்.

ஏவம் வர்ண வ்யவஸ்தைகளுக்கும் ராஜாங்க விஷயத்திற்கும் எவ்வித விரோதமும் இல்லையாகையாலும், அவைகளுக்கு எவ்வித பாதகமும் ஏற்படாமல் நாம் ஐஹிக ஸுகங்களை அநுபவிக்கக்கூடுமாகையாலும், ஜாதி வ்யவஸ்தைகளில் எவ்வித வ்யாகுலமும் ஏற்படக்கூடாதென்பதே நம்முடைய ப்ரார்த்தனை.

அக்நிஹோத்ரம் - கோபாலதேசிகன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

அர்ச்சாவதார வைபவம்.

(தொடர்ச்சி.)

மேலும் பூர்வமீமாம்ஸையில் 'அபிவா கர்த்ருஸாமாந்யாத் ப்ரமாணம் அநுமாநம் ஸ்யாத்' என்று தொடங்கி 'அபிவா காரணாக்ரஹணே ப்ரயுக்தாநி ப்ரதீயேரந்' இத்யாதி ஸூத்ரங்களால் 'வேதோபவேதா யஜ்ஞாங்கம் தத்விதாங்ச ஹ்ருதிஸ்ம்ருதே' என்பதை அநுஸரித்து, வேதாவிருத்தங்களான மநுஸ்ம்ருதி முதலானவற்றிற்கும், வஸந்தோத்ஸவாத்யாசாரங்களுக்கும் ப்ரமாணஸ்தாபநம் பண்ணப்பட்டிருப்பதால், ஸாக்ஷாத் ஸ்ருதிப்ரதிபாத்யமன்றிக்கே இருந்தாலும் ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ பஞ்சராத்ராதி ப்ரஸித்தமான அர்ச்சாரூபத்திலும் தந்த்ரோக்த கேவலாசார ஸித்தமான ததீய நாவித்ய நுஷ்டாநங்களிலும் மீமாம்ஸா ந்யாயம் அறிந்த புத்திமான்களுக்கு ஒருவித விப்ரதிபத்தியும் பண்ண இடமில்லை.

ப்ரயாக - ஸம்ஹிதா (ஷ - அத் - 29 - வது ஸ்லோ,)

'ஸ்தண்டிலம் மாம் தேவதாம் விப்ராந் ப்ரயத: பாத்யஸம்ஸ்ரயம் - ப்ரதக்ஷிணாநி குர்வீத ப்ரஜ்ஞாதாம்ஸ்ச வநஸ்பதீந் - (ஷ - 152 - 153) சைத்ய ப்ராஸாதநம் ஸ்நாநம் தர்யாவந ஸம்ஜநம் - பரிவர்ஜ்ய ஸர்வகுர்வீத தேவதாநாஞ்ச பூஜநம் - தேவதாநாம் விமாநேஷு யாத்ராகாலேஷு விசேஷத: - (ஷ கூ-285) ஸம்க்ரமேப்ரயஜயஷ்டீநாம் ப்ரதிமாநாஞ்ச பேதக:'

இத்யாதி ஸ்லோகங்களால் அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ப்ரதக்ஷிண பூஜாபிகமநாதிகளிலும் அர்ச்சாவிக்ரஹத்தை உடைத்

தவனுக்குத் தண்டன ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. இதிஹாஸோத்தமமான ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் அயோத்யா காண்டம் 6 - வது ஸர்க்கத்தில்,

'கதே புரோஹிதே ராம: ஸ்நாதோ நியதமாநஸ: ।
ஸஹ பத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் ॥
ப்ரக்ருஹ்ய ஶிரஸா பாத்ரீம் ஹவிஷோ விதிவத்ததா ।
மஹதே தைவதாயாஜ்யம் ஜுஹாவ ஜ்வலிதேऽநலே ॥
ஶேஷம் ச ஹவிஷஸ்தஸ்ய ப்ராஶ்யாஶாஸ்யாத்மந: ப்ரியம் ।
த்யாயந் நாராயணம் தேவம் ஸ்வாஸ்தீர்ணே குஶஸம்ஸ்தரே ।
வாக்யத: ஸஹ வைதேஹ்யா பூத்வா நியதமாநஸ: ।
ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோ: ஶிஶ்யே நரவராத்மஜ: '

இத்யாதி ஸ்லோகங்களால் அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஸத்பாவமும், அவனுடைய ஆலயமும், ஸ்ரீராமனால் செய்யப்பட்ட அவனுடைய ஆராதந ப்ரகாரங்களும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் இவ்விஷயத்தில்

ஸ்ரீ கீதையில், '[illegible]' - (ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரே) '[illegible]' (பாரமேஶ்வரே) '[illegible]'

இத்யாதி ப்ரமாணங்களும் ப்ராமாணிகர்களுக்கு ஸாதகதமங்களே.

ஶுக்ல யஜுஸ் ஸம்ஹிதையில் ' நதஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய

நாம மஹத்³யஶ:' என்று ப்ரதிமா நிஷேத கண்டோக்தி இருக்கிற தென்று சொன்னதும், வாக்யார்த்த ஜ்ஞாந விதுரதாப்ரயுக்த மென்று நிருபகர்களுக்கு நிஶ்சித விஷயம். ததாஹி - 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள 'ப்ரதிமா' ஶப்தத் துக்கு ஸாத்ருஶ்யம் அர்த்த மாகையாலே, பகவானுக்கு ஒருவரோ டும் ஸாம்யமில்லையென்றோ, ஒருவனுக்கும் பகவானுடைய ஸாம்ய மில்லையென்றோ அர்த்தம் சொல்வதே மேலுள்ள வாக்யங்களுக் கும் ப்ரகரணத்திற்கும உசிதமாம். ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் 'தேதஸ்ய வஜ்ரப்ரதிமா: ஶராஸ்ஸர்பவிஷோபமா:' என்றும், கீதையில் 'லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ:' என்றும், காவ்ய 'பதத்ரிஸம ப்ரதிமஸௌதாநிய:' என்றும் ஸாத்ருஶ்யார்த் தத்திலேயும் ப்ரதிமா ஶப்தப்ரயோகம் பஹுளமாகக் காண்கை யாலே, இங்கு அந்த பதத்திற்கு ஸாத்ருஶ்யார்த்தகத்வம் சொல் லுவதே ந்யாய்யம். வாஜஸநேய வ்யாக்யாதாக்களான உத்பட மஹீதராதிகளும் இவ்வாக்யத்திலுள்ள ப்ரதிமா ஶப்தத்தை உபமாநபரமாகவே வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்கள். ஸ்ரீபராஶர பட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில், 'அதுல:' என்கிற நாமவ்யாக்யாநாவஸரத்தில் 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி' என்னும் வாக் யத்தை ப்ரமாணமாக அருளிச்செய்தார். 'ந தத்ஸமஶ்சாப்யதி கஶ்ச த்³ருஶ்யதே' என்கிற ஶ்வேதாஶ்வதர வாக்யத்தில் 'ந தத்ஸ மஶ்ச' என்கிற அம்ஶத்தால் சொன்ன ஸாம்யாபாவத்தை 'ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி யஸ்ய நாம மஹத்³யஶ:' என்கிற இந்த ஶுக்ல யஜுர் வாக்யம் சொல்லுகிறது. 'அப்யதிகஶ்ச த்³ருஶ்யதே' என் கிற அம்ஶத்தால் சொன்ன உத்கர்ஷாபாவத்தை 'ந தஸ்யேஶே கஶ்சந தஸ்ய நாம மஹத்³யஶ:' என்கிற க்ருஷ்ண யஜுர்வேத நாராயணோபநிஷத் வாக்யம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் ஸ்தாந பாடத்தாலும் இங்கு ப்ரதிமா ஶப்தம் ஸாம்யபர மென்பதே ப்ராமாணிகம். 'ப்ரதிமா நாஸ்தி' என்கிற வாக்யத்திலுள்ள 'ப்ரதிமா' ஶப்தத்துக்கு விக்ரஹ பரத்வம் சொல்வார்க்கும்,

‘நஞ்’னுக்கு அத்யந்தாபாவம் அர்த்த மாகையால் விக்ரஹ மில்லை யென்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும். அப்பொழுது முன் சொன்ன ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி பாஞ்சராத்ராதி ப்ரதிபாத்யங்களாய் ஸ்ரீரங்காதி ஸ்தலங்களில் ப்ரஸித்தமாக ப்ரத்யக்ஷ த்ருஶ்யங்க ளாயு மிருக்கும் விக்ரஹங்களில்லை யென்றால் பாதிதார்த்த மாம். ‘ந கஞ்ஜம் பக்ஷயேத்’ என்பதுபோல் ‘ந தஸ்ய ப்ரதிமா கார்யா’ என்று நிஷேத வாக்ய மில்லாமையால், இவ்வாக் யத்தால் ப்ரதிமை நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்வது ஸம்ஸ் க்ருத பாஷாநபிஜ்ஞதாப்ரயுக்தமே. ‘அவனுக்கு ப்ரதிமை யில்லை’ என்று வாக்யமிருக்க, ‘ப்ரதிமையில் அவனில்லை’ என்று அதற்கு அர்த்தம் சொல்வது அத்யந்தாஜ்ஞாநிகளின் வார்த் தையே.

மேலும், ‘ப்ரதிமா நாஸ்தி’ என்கிற வாக்யார்த்தத்திற்கு ஸாதகஹேதுக்களைச் சொல்லும் ‘யஸ்ய நாம மஹத்யஶ:’, ‘ஹிர ண்யகர்ப இத்யேஷ:’ இத்யாதி வாக்யங்களும் பாதிதங்க ளாம். [‘யஸ்ய நாம மஹத்யஶ:’] எவனுக்கு மஹத்தான யஶஸ் இருக்கிறதோ அவனுக்கு விக்ரஹமில்லை என்று சொன்னால், அது [‘காகஸ்ய கார்ஷ்ண்யாத் தவள: ப்ராஸாத:’] காக்கை கறுப் பாகையால் உப்பரிகை வெளுப்பென்பதோ டொக்கும். ப்ரத்யுத எவனுக்கு யஶஸ் அதிகமோ அவனுக்கு விக்ரஹம் ஏற்படுத்தி அர்ச்சிக்க வேண்டுமென்று சொன்னாலல்லவோ அங்கு ஸாத்ய ஹேதுக்கள் ஸுஸம்பந்தங்களாம். ப்ரதிமாஶப்தத்துக்கு ஸாத்ரு ஶ்யார்த்தகத்வம் கொள்ளில், எவனுக்கு மஹத்தான யஶஸ்ஸோ அவனுக்கு லோகத்தில் ஸாம்யமில்லை யென்பது ஸுஸங்கதமாம்.

‘ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ:’ என்கிற வாக்யத்திற்கு ‘ஹிர ண்யகர்ப: ஸமவர்த்ததாக்ரே பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத்’ இத்யாதியான முன்சொன்ன ருக்குக்களில் ப்ரதிபாத்யனும் [ஏஷ:] இந்த பகவானே என்று அர்த்தமாகையாலும், விஷ்ணு ஸ்ம்ருதியில் 65 - வது அத்யாயத்தில் ‘ஹிரண்யகர்ப இத்யேஷ

விஷ்ணுவி நிதேவதயே’ என்று அர்ச்சாரூபியான பகவானுடைய ஹவிர்நிவேதநத்தில் இந்த 8 - ருக்குக்களும் விநியுக்தமாகையாலும், அந்த ஸூக்த திவாத்மையை ஹேதுவாகச் சொல்லி, ‘ந தஸ்ய ப்ரதிமா அஸ்தி’ என்று சொன்னால், அதற்கு ஸாத்ருஶ்ய நிஷேத பரத்வம் சொல்வது உசிதமேயொழிய, அர்ச்சா விக்ரஹ நிஷேத பரத்வம் சொல்வது உசிதமாகாது. அவ்வநுவாகத்தில் ‘கஸ்மை தேவாய ஹவிஷா விதேம’ என்று வேத வேதி ஸம்ப்ரதாநமாக அர்ச்சாரூபியான நாராயணனே சொல்லப்படுகிறான். சதுர்முக வாசகமான க - ஶப்தத்தின் சதுர்த்திக்குக் ‘காய’ என்று ரூபமாகையாலும், பொதிஹிம் வாரித ஜஜ்ஞாஸ்யனான நாராயணனே ஸர்வநாம கிம்ஶப்த வாச்யனாகைக்கு யோக்யனாகையாலும், ‘ஏகோ நைகஸ் ஸவ: க: கிம்’ என்று ஸஹஸ்ர நாமத்தில் அவன் பேர் சொல்லுகையாலும், ‘கஸ்மை தேவாய’ என்று நாராயணனே சொல்லப்படுகிறானென்பதில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை.

‘ப்ரதிமா ஹ்யல்பபுத்தீநாம்’ என்று ப்ரக்ருஷ்ட ஜ்ஞாநம் இல்லாதவர்களுக்கே ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி பூஜநாதிகள் சொல்லுகையால், ப்ரக்ருஷ்ட ஜ்ஞாநவான்களுக்கு ப்ரதிமையில் தேவதாபுத்தி பூஜநாதிகள் ந்யாய்யமாகா என்று சொன்னது பூர்வோத்தர விருத்தமும் தவிர அத்யந்தம் அஜ்ஞபாஷணமுமாம். எங்ஙனேயென்னில்: ப்ரதிமையில் பகவத் ஸாந்நித்யமில்லையென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு, அப்ரபுத்தர்களுக்கு மாத்ரம் ப்ரதிமையில் பகவான் இருக்கிறார் என்று சொல்லுகிற இந்த வாக்யமே நேர் விருத்தமன்றோ? ப்ரதிமையில் தேவதை யில்லாவிட்டாலும், அஜ்ஞர்களுக்கு அதில் தேவதாபுத்தி யிருக்கிறதென்பதே அந்த வாக்யத்திற்கு அர்த்தமென்னில், இது முன்பின் தெரியாத கண்மூடியின் வார்த்தை.

‘அப்ஸு தேவா மநுஷ்யாணாம் திவி தேவா மநீஷிணாம் ।
ப்ரதிமா ஹ்யல்பபுத்தீநாம் யோகிநாம் ஹ்ருதயே ஹரி: ॥’

என்றன்றோ ஶ்லோகம் இருக்கிறது. அதில் யோமவஶீக்ருதனை பகவான் ஸர்வதா யோகிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில், ‘[illegible]’ என்கிறபடி ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்றே ‘ஹ்ருதி திஷ்டாமி யோகிநாம்’ என்கிற முன் பாதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்ல வேண்டுமாகையால், தத³நுகுணமாக இங்கும் ப்ரதிமையில் ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்றே அர்த்தம் சொல்வது மிகவும் உசிதம். ‘ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிநாம்’ என்கிற மேல் பாதத்திற்கும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும் சொல்லுகிறபடி, ப்ரஹ்லாத ஜடபரத வாமதேவாதிகளைப்போல் ஸமதர்ஶிகளான மஹான்களுக்கு எங்கும் ஸந்நிஹிதனைப் ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாக இருக்கிறானென்றே அர்த்தம் சொல்லவேண்டுமாகையாலும், மஹான்களுக்குப் பகவான் இல்லாமலிருக்கச் செய்தேயும், எங்கும் பகவான் இருப்பதாக புத்தி இருக்கிறதென்று சொல்வது அத்யந்தம் அஸங்கதமாகையாலும், அந்த வாக்யத்துக்கு அநுகுணமாக ப்ரதிமையிலும் பகவான் ஸந்நிஹிதனாக இருக்கிறானென்று சொல்வதே வ்யுத்பந்நர்களுக்கு உசிதமாம். எங்கும் பகவானைப் பார்க்கும் ஸமதர்ஶிக்குப் பகவான் ப்ரதிமையிலும் ஸந்நிஹிதனைத் தென்படவேண்டுமாகையினால், ப்ரதிமையில் பகவானில்லையென்று தான் சொல்ல முடியுமோ? ப்ரதிமையில் பகவானைப் பார்க்கும் ஸமதர்ஶிகளைத்தான் ப்ரபுத்தர்கள் அல்லரென்று சொல்லமுடியுமோ? ஆகையால் ‘அபி’ என்று ஒரு பதத்தை அத்யாஹரித்து, ஸமதர்ஶநம் இல்லாத அப்ரபுத்தர்களுக்கும் ப்ரதிமையில் பகவான் ஸந்நிஹிதனாயிருந்து ஸ்வாராத்யன் ஆகிறானென்று அர்த்தம் சொல்வதே பூர்வோத்தரங்களுக்கு மிகவும் ஸங்கதம். இப்படிச் சொல்லாவிட்டால், ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை ஆராதித்தவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ராம விபீஷணாதிகளும் அஜ்ஞர்களாக ப்ரஸங்கிக்கும். இந்த ம்ருஷாப்ராஜ்ஞர்களும், “ராமாதிகளைத்

தங்களைக் காட்டிலும் அப்ரபுத்தர்களாக ஒப்புக்கொள்ளாததால் இதில் இஷ்டாபத்தி என்பது ஸாஹஸமாம்.

'யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்' என்கிற கீதாஸ்லோகமும், இதை அடியொற்றின 'தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவம்' என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியும், அந்தந்த பக்தர்கள் உகந்தருளின ப்ரதிமையில் ஸாந்நித்யம் பண்ணி, பகவான் அவரவர்களை ரஞ்ஜிப்பிக்கிறனென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிறது. ஶௌநகரும்,

'ஸம்ஸ்துவாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேக்ஷணாம் ।
க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ணரஜதாதிபி: ।
தாமர்சயேத்'

இத்யாதிகளில் பக்தனுக்கு ப்ரீதிவிஷயமான விக்ரஹத்தில் அர்ச்யனைகப் பகவான் ஸந்நிஹிதனுகிறன் என்று சொல்லி, விஸ்தாரமாய் பூஜா த்பாகாதிகளை அருளிச்செய்தார். ஒரு பக்தன் தனக்கு ப்ரியமான ஒரு ப்ரதிமையைப் பண்ணி, ஶாஸ்த்ரீயமான மந்த்ரங்களால் அதில் பகவானை ஆவாஹநம் பண்ணினல், பகவானும் அந்த ப்ரதிமைக்கு ஸமாநமாய் ஷாட்குண்யமயமாய் அப்ராக்ருதமுமான ஒரு ஶரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்து அந்த ப்ரதிமையில் ப்ரவேஶித்து, நீரில் பாலைக் கலந்தாற்போல் 'இது ப்ராக்ருதம் இது அப்ராக்ருதம்' என்று அறியவொண்ணுதபடி நின்று, பக்தர் பண்ணும் பூஜாதிகளைப் பரிக்ரஹிக்கிறனென்று

'பிம்பாக்ருத்யாத்மநா பிம்பே ஸம்யக் ஸ்த்வா வதிஷ்டதே ।
கரோதி ஸ்வாங்கீகாரம் ஹோமஸ்தம் யதா ஹ்யஸௌ'

இத்யாதி பாஞ்சராத்ர வசநங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன.

'ஆயாது வரதா தேவி' என்கிற மந்த்ரத்தால் காயத்ரீதேவதையை ஆவாஹநம்பண்ணி ஜபித்து, 'உத்தமே ஶிகரே தேவி' என்கிற மந்த்ரத்தால் அந்தத் தேவதையை உத்வாஸநம் பண்ணுகிற வைதிகர்களுக்கு ஶாஸ்த்ரீய மந்த்ரங்களால் ஆவாஹிதனை பகவானுக்கு ப்ரதிமையில் ஸாந்நித்யமில்லையென்று சொல்ல எப்படித் துணியும்? ஸமஸ்த வைதிகர்களும் ஶ்ராத்தங்களில்,

'𑌆𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑌾𑌸𑍋𑌽𑌗𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌥𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌾𑌨𑍈𑌃..................𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑍇𑌦𑍇𑌵𑌾𑌸 𑌆𑌗𑌤..............'

இத்யாதி மந்த்ரங்களாலே தர்ப்பங்களில் பித்ருக்களையும் விஸ்வே தேவாதிகளையும் ஆவாஹநம் பண்ணி ஸுஸ்ரூஷை ஆராதிக்கக் காண்கிறோம். பித்ராதிகள் தர்ப்பங்களிலும் நிமந்த்ரித ப்ராஹ்ம ணர்களிலும் ஸந்நிஹிதராகிறார்களென்றால், பகவான் ப்ரதிமை யில் என் ஸந்நிஹிதனாகமாட்டான்?

இப்படி அபாதிதமான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாசார யுக்த்யாதிகள் இருக்க, அர்ச்சாரூபியான பகவானிடத்தில் ஶ்ரத்தையில்லாதவன் ஸந்த்யாவந்தந ஶ்ராத்தாதிகளிலும் ஶ்ரத்தாளுவாக மாட்டான் ஆகையால், அப்பரம நாஸ்திகனுக்கு வேதாதி ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு எப்படி பதில் சொல்வது? இவர்கள் பாஹ்ய சார்வா காதிகளைப்போல் ஸர்வாத்மநா வேதங்களையும் ஜீவேஶ்வர தத் வங்களையும் அங்கீகரிக்காம லிருந்தால் அது நமக்கு மிகவும் க்ஷேமமாயிருக்கும். அப்படிக்கில்லாமல் வேதங்களை ஒப்புக் கொள்வதுபோல் அபிநயித்து, வேதஸமாஜம் ப்ருஹ்மஸமாஜம் என்கிறாப்போல் சில நாமங்களைத் தரித்து, மந்தப்ரஜ்ஞர்க ளான நம் ஆர்யஜநங்களை ப்ரலோபநம் பண்ணுவதாலேயே நமக்கு மாநஸவ்யதை விஞ்சுகிறது. ஆகையால் இனி,

'𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤 𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌥𑌮𑌾𑌨𑍈𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸
𑌵𑌿𑌪𑍍𑌲𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌜𑍃𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑌃। 𑌕𑌥𑌾
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣 𑌤𑌾𑌡𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌭𑌿
𑌷𑍍𑌠 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍 𑌜𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤 𑌤𑌾𑌡𑌨𑍇𑌷𑍁'

என்று மஹாகவியால் அஶக்யமாகச் சொல்லப்பட்ட இம்மூர்க்க ஜந சித்த ஸமாதாநார்த்தமாக ப்ரமாண ப்ரதர்ஶநம் பண்ணுவதை விட்டு நம் பரம வைதிகர்களுக்கு அர்ச்சாவதார தஶாரதந தத் ஸௌலப்யாதி விஷயங்களான இன்னும் சில ப்ரமாணங்களை ப்ர தர்ஶநம் பண்ணுகிறோம்.

இஞ்சிமேடு. ரங்கநாதாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

இரண்டாவது அத்யாயத்தில் முதல் பாதத்தில் சில ஸ்ம்ருதிகளையும் யுக்திகளையுங்கொண்டு பார்க்குங்கால், 'பகவான் ஜகத்காரணன் அல்லன் என்று சொல்வது ந்யாயமல்ல' என்று ஏற்படுகிறது. கேவலம் யுக்தியைக்கொண்டே நாம் நிர்ணயிப்பது ஸாத்யமல்ல; வேதத்துக்கு விரோதமாய் ஸ்ம்ருதியும் யுக்தியும் ப்ரயோஜநப்படா. ஆகையால் வேதத்துக்கு அநுகுணமான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணங்களைத்தான் நாம் அங்கீகரிக்கலாம். ஸ்ம்ருதியில் மநுஸ்ம்ருதி மிகவும் முக்யம். 'யத்வை கிஞ்ச மநுரவதத் தத் பேஷஜம்' என்கிற வாக்யப்ரகாரம் மநுசொல்வது நமக்குப் பரமௌஷதம்; அவர் சொல்வதெல்லாம் முக்யமாய் கர்மாநுஷ்டாந விஷயமானாலும், ஸகல கர்மமும் பகவதாராதந மாகையால், அவர் சொல்வதை நாம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். 'ஸோऽபித்யாய ஶரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா:' [பகவான் தன் ஸங்கல்பத்தால் தன் சரீரத்திலிருந்து எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கினர்] என்று மநு ஸ்ம்ருதியும், 'அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரலயஸ்ததா' என்று கீதையும், 'நாராயணோ ஜகந்மூர்த்திரநந்தாத்மா ஸநாதந:' [நாராயணன் ஸகலத்துக்கும் அந்தராத்மா; அநந்தன்; எப்போதும் இருந்துகொண்டு ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயத்துக்கு நிர்வாஹன்;] என்று பாரதமும், 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம் - ஜகத்தத்ரைவ ஸம்ஸ்தி2தம் .... ஜகதஸ்ய ஜகச்ச ஸ: ॥' [ஜகத் பகவானிடத்தில் உண்டாகி அவனிடத்திலே

தரிக்கிறது; அவனே ஜகத்; அவனே அதை ஆள்பவன்;] என்று விஷ்ணு புராணமும் வெளியிடுகின்றன. இப்படி எம்பெருமானே ஜகத்தாயிருப்பது அவனுக்குத் தோஷமாகாது. ஸுகதுக்கங்கள் ஜீவாத்மாவினுடையன்வ; அவனுடையவையல்ல. தேகத்தின் மூப்பு இளமை முதலானவை ஆத்மாவினுடையதல்ல; அதே மாதிரி ஜீவாத்மாவின் ஸுகதுக்கங்களும், ப்ரக்ருதியின் மாறுதல் வளர்தல், தேய்தல், முதலியவைகள், இவை இரண்டையும் சரீரமாக உடைய அந்தர்யாமியாகிற பகவானின் ஸ்வரூபத்துக்கு ஸம்பந்தப்படா என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்கிறார். இந்த அபிப்ராயத்தை, 'ஆவிசே ருயிரினுள்ளா லாதுமோர் பற்றிலாத, பாவனை யதனைக்கூடி லவனையும் கூடலாமே' என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். 'தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநச்நந்நந்ய: அபிசாகசீதி' [ஒருவன் கர்மபலனைப் புஜிக்கிறான், இன்னொருவன் புஜிக்காமல் 'தோய்விலன்' ஆக ப்ரகாசிக்கிறான்] என்று உபநிஷத் வெளியிடுகிறது.

இப்படி ஜகத் அவன் என்று சொன்னாலும், ஜீவாத்மாவையும் பகவானையும் ஒன்றுபோலச் சில இடங்களில் வ்யவஹரித்தாலும், இந்த ஸுகதுக்கங்களை ஜீவன் அடைவதால் பகவானைப் 'பக்ஷபாதமுள்ளவன் கருணையில்லாதவன்' என்று சொல்லக் கூடாதென்பதை, 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்' என்கிற ஸூத்ரம் வெளியிடுகிறது. 'நஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்' ஜீவன் அநாதி, அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி அவன் பலனைக் கொடுத்து நிர்வஹிக்கிறான்.

இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாம் பாதத்தில் அந்யமதங்களை ஸூத்ரகாரர் கண்டிக்கிறார். அக்கண்டனங்களை இங்கு விவரிப்பதாக உத்தேசமில்லை. கடைசி அதிகரணத்தில் பகவச்சாஸ்திரம் என்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர ஸித்தாந்தத்தைத் தன் ஸித்தாந்தமாகச் சொல்லிப் பாதத்தை முடிக்கிறார். இந்தப் பாகவத ஸித்தாந்தத்தைக் கொஞ்சம் சுருக்கமாய் இவ்விடத்தில் சொல்வோம். பாரததில வ்யாஸர், இந்த பாகவத ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றிப் பின்

வருகிறபடி அருளிச்செய்கிறார். 'இதம் ஶத ஸஹஸ்ராத் பாரதா வ்யாகவிஸ்தராத் ....நவநீதம் யதாதத்நோ .... த்விபதாம் ப்ராஹ்மணோ யதா ஆரண்யகஞ்ச வேதேப்ய: ஓஷதிப்யோ யதா ம்ருதம்........இதம் மஹோபநிஷதம் சதுர்வேத ஸமந்விதம்'- லக்ஷம் ஶ்லோகமுள்ள மஹாபாரதத்திலிருந்து, தயிர் பால்களிலிருந்து நவநீதத்தை எடுப்பதுபோல, வேதத்துக்கு எப்படி ஆரண்யகமோ, அப்படி ஸகலவேதம், கர்மயோகம், ஜ்ஞாநயோகம் எல்லாவற்றிற்கும் ஒத்த இந்த மஹாபாஞ்சராத்ர சாஸ்த்ரம் எடுக்கப்பட்டது. 'பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயண: ஸ்வயம்' இந்த பகவத் சாஸ்த்ரத்தை நாராயணனே அருளிச்செய்தான். வேதமே மூலப்ரமாணம். அதை, ஸந்தேஹம் தவறுதல் முதலிய இல்லாமல் தெரிந்துகொள்வது கஷ்டம். சில பாகம் தெளியாது. அதற்காகப் பகவான் க்ருபைகூர்ந்து 'வேதாந்தேஷு யதாஸாரம் ஸங்க்ருஹ்ய ஹரிஸ்வயம் | பக்தாநுகம்பயா வித்வாந் ஸஞ்சிக்ஷேப யதாஸுகம்' வேதாந்தத்தின் ஸாரத்தை பகவான் இப்படி உபதேசித்ததை ஶாண்டில்யர் வெளியிட்டார். அதில், 'ஶாஸ்த்ரப்ரத்யக்ஷ வேதாந்த ப்ரத்யக்ஷம் உபாஸ்ய தே.........ப்ராஹ்மணாநாம் ஹி ஸத்ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்ய யாஜிநாம் | ஸத்யாத்ம்யகம் ப்ரஹ்ம | வாஸுதேவாக்யம் க்ஷய்யம். ஶ்ரீவாஸுதேவாக்ய ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாந சதுர்வேத ஸமந்விதம்' பகவான் பக்தர்களை அநுக்ரஹிக்கும் பொருட்டு வாஸுதேவ ப்ரத்யும்ந ஸங்கர்ஷண அநிருத்தர்களாக நாலு ப்ரகாரமாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். 'அசேதநா பரார்த்தா ச, நித்யா ஸததவிக்ரியா, த்ரிகுணா கர்மிணாம் க்ஷேத்ரம் ப்ரக்ருதே ரூப முச்யதே - வ்யாப்திரூபேண ஸம்பந்த ஸ்தஸ்யாஶ்ச புருஷஸ்ய ஸ: ஸஹி அநாதி ரநந்தஶ்ச பரமார்த்தேந நிஶ்சித: ||' ப்ரக்ருதி விகாரத்தை யடையும்; ஒருநிலைப்பட்டிராது; ஜீவாத்மா நித்யன்; ப்ராக்ருதி, ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணமுடையது; ஜீவாத்மாக்களின் அநுபவத்துக்காக ஏற்பட்டிருக்கின்றது.

ஜீவன் அநாதி; ஸகலமும் பரமாத்மாவுக்குச் சேஷமாயுள்ளது என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. தத்வங்களின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்து, கர்மயோகத்தை அநுஷ்டித்து, பகவத் குணங்களையும் பகவானையும் உபாஸித்து, இடைவிடாமல் த்யாநம்செய்து, த்யாநத்தின் பக்வ நிலையாகிற ஆராத இடைவிடாத ப்ரேமபக்தியாகிற தசையை அடைந்து, பகவத் கடாக்ஷத்தால் ஒருவன் பகவானை அடையவேண்டும். அவனே உபாயம் உபேயம் என்று பகவத்சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது. இது வேதாந்தத்தின் ஸாரம்.

கார்யவர்க்கங்களின் உத்பத்திக்ரமம் முதலியன, அதாவது, உலகத்தில் எல்லாப் பொருள்களும் அடைவே எப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டுத் தரித்திருக்கின்றன என்கிற விஷயம், இரண்டாம் அத்யாயம் 3 - 4 - பாதங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது. ப்ரக்ருதி பரிணாமமான பஞ்சபூதங்கள், 'ஆத்மந: ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:...... ...ததைக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோऽஸ்ருஜத.........தவ ஸாவீயதே......... நாராயணாதேவ ஸமுஜ்ஜாயதே' என்று இந்த விபூதியில் ஆகாசம் என்ன, அக்நி என்ன, ஜலம் என்ன, ஸகல அறிவில்லா வஸ்துக்களும் எம்பெருமானிடத்திலிருந்து தான் அவனுடைய ஸங்கற்பத்தால் உண்டாகி, அவனே அவைகளுக்கு ஆத்மாவாய் உயிராயிருக்கிறான். இந்த வஸ்துக்கள் எல்லாம் நிலைநின்ற ஸ்வரூபமுடையன அல்ல. உலக வ்யவஹாரத்தில் இந்த வஸ்துக்களைக்குறிக்கும் சப்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் ந்யாயமாய்ப் பார்த்தால் அவ்வஸ்துவுக்கு உயிராயிருக்கிற பகவானைத் தான் குறிக்கும். வ்யவஹாரத்தில் ஒன்றுக்கொன்று வித்யாஸம் தெரிகிறதற்காக ஒவ்வொரு வஸ்துவைக்குறிப்பது போல நாம் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறோமே தவிர வேறில்லை. அறிவில்லாப் பொருள்களுக்கு ஸ்வரூபம் உள்பட நித்யமல்ல. 'இலது' என்றே இவற்றை ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இவ்விடத்தில் பரமாத்மா ஜீவாத்மாக்களினின்றும் வேறுபட்டிருக்கிற அசித் என்னும் தத்வத்தைப்பற்றி நம் ஸித்தாந்தப்படி வெகு சுருக்கமாய்ச் சொல்வோம். அது ஜ்ஞாநசூந்யம்; விகாரத்துக்கு இருப்பிடம்; அது ஒரு படிப்பட்டு ஓரே ரீதியாக இராது.

இது சுத்தஸத்வம் என்றும் மிஸ்ரஸத்வம் என்றும் முக்யமாய் இரண்டு விதப்படும். சுத்தஸத்வம், ரஜஸ் தமஸ் கலவாமல் கேவலம் ஸத்வமாய், நித்யமாய், ஜ்ஞானத்தையும் ஆநந்தத்தையும் உண்டுபண்ணுவதாய், இவ்வளவென்று சொல்லவும் அறியவும் முடியாத தேஜோரூபமாய், ஒருவராலும் அளவிட்டுத் தெரியக்கூடியதாயில்லாமல் அத்யாஸ்சர்யமாய் இருப்பது. சுத்தஸத்வம், 'ரஜஸ: பராகே' [ரஜஸ்ஸுக்கு மேற்பட்டது] என்று யஜுர் வேதத்திலும், 'தமஸஸ்து பாரே,' 'தமஸ: பரஸ்தாத்' என்று உபநிஷத்திலும், 'பஞ்சஶக்தி மயே திவ்யே ஶுத்தஸத்வே பராத்பரே' [மூல ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டதாய், ஆநந்தகரமாய், பரமாகாஶத்தில் பஞ்சஶக்தி மயமான சுத்தஸத்வம்] என்றும், 'ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்' [தைத் உப.] [நித்யமான பரமாகாஶத்தில்] என்றும், 'காலாதீத மநாத்யந்த ப்ராக்ருத ஸ்பர்ஶவர்ஜிதம் । ப்ராப்யமர்சிராதி பதா ஸத்பி: ஹரிஸந்ந்யஸ்த மாநஸை:' காலத்தைக் கடந்ததும், ஆதி அந்தமில்லாததும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றதும், சஞ்சலமில்லாததுமான நிரதிஶயாநந்தமான ஸ்தானம், பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் பண்ணின மநஸ்ஸையுடையவர்களான ஸத்துக்களால் அர்ச்சிராதி கதி மார்க்கமாய் அது அடையப்படுகின்றது. 'யத்தத் புராணம் அக்ஷரம் ஸர்வஸ்மாத் பரம் த்ருவம் । யத் பதம் ப்ராப்ய தத்வஜ்ஞா முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:' [எது வெகு அநாதியோ, எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டதோ, நித்யமான சஞ்சலமில்லாத ஸ்திரமான இடமோ, எதைத் தத்வஜ்ஞாநிகள் அடைந்து ஸகல பாபங்களிலிருந்து விடுபடுகிறார்களோ] அந்த விமலான ஸ்தானம் அது.

மேற்குறித்த வசநங்களால், சுத்தஸத்வத்தின் நித்யத்வமும், ஆநந்தத்தையும் ஜ்ஞானத்தையும் உண்டுபண்ணுகைக்குக் காரணத்வமும் காட்டப்பட்டன. 'ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:' [கட: II - 5 - 15; முண்: 2 - 2 - 11] அந்த இடத்தில் ப்ரகாஶத்தைக் கொடுப்பதற்கு ஸூர்ய சந்த்ர நக்ஷத்ரங்கள் கிடையா.

'அத்யத்புதமயம் திவ்யம் தஸ்ய ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷ்யம் தேவதாநவை: ||'

[பாரதம்: ஆர - 163] மஹாத்மாவாயிருக்கிற பகவான் விஷ்ணுவின் ஸ்தாநம் அத்யாஸ்சர்யமான மஹா தேஜோமயம்; ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுடையது; தேவதாநவர்களால் அடைய முடியாதது. 'சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச்சோதி', [திருவாய்: III - 10 - 5], 'சுடர்ச்சோதி வெள்ளம்' [திருவாய்: VIII - 10 - 5.], 'விளங்கும் சுடர்ச்சோதி' [IX - 4 - 6] என்று ஆழ்வாராலும் ஶுத்த ஸத்வத்தின் தேஜோரூபம் வெளியிடப் பட்டது.

மிஸ்ரஸத்வம் என்றால், ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடும் கூடி, கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கிறவர்களுடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு மறைவை உண்டாக்கும் ஶக்தியுடையதாய், விபரீத ஜ்ஞாநத்தையும் உண்டாக்குவதாய், நித்யமாய், ப்ரக்ருதி மூலப்ரக்ருதி அவித்யை அல்லது மாயை என்கிற பேர்களை உடைத்தாயிருக்கிற ஒருவகை அசித் பதார்த்தம். 'த்ரிகுணம் தஜ்ஜகத்யோநிர் அநாதி ப்ரபவாப்யயம்' என்றும், 'ஸத்வம்ரஜஸ் தம இதி குணா: ப்ரக்ருதி ஸம்பவா:' என்றும், மூன்றோடு கூடிய தென்பதை விஷ்ணு புராணத்திலும் கீதையிலும், ஜ்ஞாநாநந்தத்தை மறைப்பதாய், 'அநீஶயா ஶோசதி முஹ்யமாந: | அநாதி மாயயா ஸுப்த:' என்று முண்டக மாண்டூக்ய உபநிஷத்துக்களிலும், விபரீத ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்கக் கூடியதாய் 'பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாந ஜநநீம்' என்று பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த கத்யத்திலும் நித்யமான தென்று 'அஜாமேகாம் லோஹித ஶுக்ல க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீ: ப்ரஜா: ஜநயந்தீம் ஸரூபா:' என்று தைத்திரீய மந்த்ர உபநிஷத்துக்களிலும் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்தில் ஸகல அசித் பதார்த்தங்களும் இதன் பரிணாமத்தால் உண்டாவதால், இதற்கு மூலப்ரக்ருதி என்றும், ஜ்ஞாந விரோதியாகையால் அவித்யை என்றும், விசித்ர

ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே [அதாவது: ஒன்றுபோலன்றிக்கே ஆஶ்சர்யமான கார்யங்களைப் பண்ணிவைக்கையாலே] மாயை யென்றும் சொல்லப்படும்.

ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் குணங்கள் ப்ரக்ருதியை விட்டுப் பிரியாத ஸ்வபாவங்கள். மூலப்ரக்ருதியாகிற நிலையில் இக்குணங்கள் தோற்றாமல், அது பரிணாம விகாரங்களை அடைந்திருக்கிற பிற்பட்ட நிலைகளில் தோன்றியிருக்கும் இக்குணங்கள் தேவாதி ஶரீர ஸம்பந்தப்பட்ட ஆத்மாக்களைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன.

ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே ஜ்ஞாநத்தை உண்டுபண்ணுவதாய், ஸுகத்தையும், வஸ்துவை உள்ளபடி அறிகையாகிற ப்ரகாஶத்தையும் உண்டுபண்ணும் ஸ்வபாவமுடையது; ஸுகத்திலும் ஜ்ஞாநத்திலும் பற்றை உண்டாக்கிக் கட்டுப்படுத்துகிறது. 'தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம் | ஸுகஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாநஸங்கேந சாநக ॥' என்று கீதையில் 14-வது அத்யாயத்தில் இவ்வர்த்தம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே அத்யாயத்தில், ரஜஸ்ஸானது ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்கு ஒருவர்க்கொருவர் உண்டான ஆசையையும், ஶப்தம் முதலிய விஷயங்களில் உண்டான ஆசையையும், புத்ர மித்ரர்களிடம் உண்டாகும் ஆசையையும், க்ரியைகளைச் செய்யும்படி பண்ணும் ஆசையையும் உண்டுபண்ணும்.

தமஸ்ஸானது விபரீத ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை உண்டுபண்ணும். இம்முக்குணங்கள் எப்போதும் இருக்கின்றனவேயாகிலும், தொல்லை வினையின்படியும், ஶரீரத்தை வளர்க்கும் உணவின் வித்யாஸப்படியும், ஒன்று தலையெடுத்தும், ஒன்று அடங்கியும் அவரவர்க்குத் தகுந்தபடி இருக்கின்றன. 'கார்யங்களைக் கொண்டு தான் ஊஹிக்கவேண்டும்' என்று ஶ்ரீதாசார்யன் அரு

ளிச்செய்கிறார். [கீதை : 14 (-5-8)]. இப்படிப்பட்ட ப்ராக்ருதியின் பரிணாமமான பதார்த்தங்கள் எவைகளோ, அவற்றிற்குத் தகுந்தபடி கூடினாலல்லது கார்யகர மில்லாமையால், மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு வஸ்துவாக்கிச் சுவர் வைப்பாரைப்போல, பரமாத்மா இவற்றை யெல்லாம் ஓரோர் விதமாய்ச் சேர்த்து, ஓர் அண்டமாக்கி, அதற்குள் சதுர்முகனான ப்ருஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தருளுகிறான். ப்ருஹ்மா கர்மத்தால் கட்டுண்டிருப்பவன். கர்மத்தால் கட்டுண்டிருக்கிற ஸகல ஜீவாத்மாக்களும் இவனிடத்திலிருந்து இவன் மூலமாய் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுவர். அதாவது, மேற்சொன்ன அண்டங்களையும் அண்டகாரணங்களையும் ஸர்வேஸ்வரன் தானே ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களை அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளுகிறான்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

விளம்பரம்.

தமிழ் ப்ரஸங்கம்.

இதைப்பற்றிச் சென்ற மார்கழிமீ-ல் திருக்கண்டியூரில் நடத்தப்பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில் ஒரு அறிக்கையை அடியேன் படித்தேன். அது பிறகு வேதாந்த தீபிகைவாயிலாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது ஓர் புதிய பரீக்ஷை. இனி இது வருடந்தோறும் நடத்தப்படும். இது இரண்டு வகை. ஒன்று வாய்மொழி வடிவமுள்ளது. மற்றது லிகிதரூபமுள்ளது. ஒவ்வொன்றிற்கும் வெகுமதி ஐந்து ரூபாய். இரண்டு பரீக்ஷைக்கும் ஒருவரே வரக்கூடாது. பரீக்ஷை கொடுப்பவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ராஹ்மணராயும் தென்கலை வடகலை இனத்தராயுமிருத்தல் வேண்டும். பொதுவாக விஷயம், ஸ்ரீராமாநுஜ ஸமயத்தைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கும். பரீக்ஷைக்கு முன்பு விஷயம் அறிவிக்கப்படும். முன் தினத்திலும் அறிவிக்கப்படாதது அது.

தமிழ்ப்பாஷையின் நடைதான் அதில் முக்யம். தமிழ் மணமும் சுவையும் அழகும் அப்படியே முக்யமானதாகும். ஸாரமான முடிபுரையும் கூடியதா

யிருத்தல் வேண்டும். லளிதமான நடைப்போக்கு உளதேல் அதுவும், பரீக்ஷைக்கு வருபவரின் படிப்பின் திறமும், வாக்சாதுர்யமும், வேறு யோக்யதையின் விவரங்களும், தயால் விலாஸமும் விண்ணப்பத்திற் குறிக்கவேண்டும். ப்ரதாபமுதலியார் சரித்ரம், ஸுகுணஸுந்தரி சரிதம், பஞ்சதந்திரம், கதாமஞ்சரி போன்ற நடைதான் அடியேன் கோருவது. தமிழில் இனிது விளக்கக்கூடிய கருத்தை, வடசொற்கள் வடமொழிப் பரிபாஷைகள் இவைகளைச் சேர்த்துக் கூறுவது கூடாது. முதலில் பரிபாஷையை விளக்கிவிட்டுப் பிறகு கூறலாம். தமிழ்மொழி கிடையாவிடில் வடமொழியைப் புகுதவிடலாம். வடமொழிப் பதங்கள் குறைவாயிருப்பது தமிழ்ப்ரஸங்கத்துக்கு அழகாகும். வடமொழி சேராத தமிழ் நடை இப்பொழுது காண்பதரிதே.

மற்றைய விவரங்கள் மஹாஸங்க அறிக்கையுடன் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

திருக்குடந்தை
மேஷ ரவி, உக

ஸோமயாஜி வேங்கடராம ஐயங்கார்,
தமிழ்ப்பண்டிதர்-தில்லையம்பூர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ [illegible]

கடிதங்கள்.

(1)

ஸம்சயம்.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபர்க்கு :—

சென்ற சித்திரைமீ-த்து ஸஞ்சிகையில், ஸ்ரீ. உப. திருமலை தாதாசார்யரால் எழுதப்பட்ட 'ஸம்ஶயம்' என்று க்ருதஶீர்ஷகமான விஷயத்தை அடியேன் பார்த்தேன். அதில் அந்த ஸ்வாமியால் உதாஹரிக்கப்படாத ஶிலாத்வ நிர்ணயகமான ப்ரமாணங்கள், ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி பரிஶீலந காலத்தில் அடியேனுக்குத் தென்பட்டன. அதாவது, பாதுகா ஸஹஸ்ரத்தில் ப்ரபாவ பத்ததியில் '[illegible]' என்றும், பராக பத்ததியில் '[illegible] ।' என்றும், அதே பத்ததியில் '[illegible]' என்றும், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ப்ர

பாவ ரக்ஷாதிகாரத்தில் 'ஶிலா பூதா ஸ்ருஜாதி விப்ரதிஷ்டதி ஈஸ்வர நிர்ஷ்டிதம்' என்றும் இருக்கிறது. இவ்வித வாக்ய ஜாலங்களால் அஹல்யை ஶிலாமயீ என்பது கரதலாமலகம்போல் ஏற்படுகிறது. காளிதாஸன் கம்பன் முதலிய மஹாகவிகளும் இவ்விதமே சொல்லியிருக்கிறார்களென்பது அந்த ஸ்வாமியால் ப்ரதர்ஶிதசரம். ஆகையால் இம்மஹாகவிகள் ப்ரபல ப்ரமாணமான ராமாயணத்தை அநுஸரிக்காமல் எழுதினதற்கு ப்ரமாணங்களை ஸித்தமாய் ஸ்ரீ தீபிகாபிமாநிகள் அநுக்ரஹிப்பார்களென்று நம்பியிருக்கிறேன்.

தாஸன்,

ஶங்கரம்பாடி - மாடபூசி - நரஸிம்ஹாசார்யன்.

(2)

ஸம்சய நிவ்ருத்தி.

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் சென்ற சித்திரை மீ-த்திய ஸஞ்சிகையில் பட்டுக்கோட்டை திருமலை தாதாசார்யர் என்கிற ஒரு ஸ்வாமி, ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அஹல்யையானவள் ஶிலாரூபை யென்று, 'வாயுபக்ஷா நிராஹாரா தப்யந்தீ பஸ்மஶாயிநீ । அத்ருஶ்யா ஸர்வபூதாநாம் ஆஶ்ரமேஸ்மிந் வஸிஷ்யஸி' என்று ஶாபதாநாவஸரத்திலும், 'தபஸா த்யோதிதப்ரபாம்', 'த்ருஷ்ட்வா ஸுரைரபி' என்றும் ஶாபவிமோசந காலத்திலும் ஸ்பஷ்டமாய் ஏற்படாதிருக்க, இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தைய ப்ரமாணமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன், கம்பர், மஹாகவி காளிதாஸன் இம்மூவரும் தங்கள் க்ரந்தங்களில் ஶிலாரூபை என்று சொல்வதற்கு ப்ரமாணம் எங்கேயென்று ப்ரஶ்நம் செய்திருக்கிறார். இதற்கு ஸமாதாநத்தை அடியேன் யதாமதி எழுதத் துணிகிறேன்.

இவ்விடத்தில் அஹல்யா ஶாபதாநாவஸரத்தில் உள்ள 'வாயுபக்ஷா நிராஹாரா தப்யந்தீ பஸ்மஶாயிநீ । அத்ருஶ்யா ஸர்வபூதாநாம் ஆஶ்ரமேஸ்மிந் வஸிஷ்யஸி ॥' என்கிற இந்த ஶ்லோகம் அஹல்யையினுடைய ஶிலாரூப ப்ராப்திக்கு ஸூசகமென்று சொல்லலாம். ஆனால் ஶிலாரூபை என்றால் 'வாயுபக்ஷா' என்கிறது விரோதிக்குமென்று ஶங்கிக்கலாம். இந்த விஷயத்தை கோவிந்தராஜரே ஶங்கித்து ஸமாதா

கம் சொல்லியிருக்கிறார் 'அத்யைவ த்வஸ்ய ஶாபேநா ஹ்யஸ்யா। ஶிலாபூதேவ ஹ்யஸ்யா। ஶிலாவ்ருத்தோ பாபேந ஸர்வதா ஶைத்யம்। நைவ தாவதா வைததந்யஹாநி ப்ரதீக்ஷமாணா ஸ்வபாவஸ்தா வேத்வேதி। க்ருதா வாயுபக்ஷா। தப்திர்நிதாஹாரா ஹாவாயு நிராஹாரா। தப்யந்தீ ஸுகதுக்கேதி ஶேஷ:। த்ருஶ்யா விஹஸ்ஸாயிநீ நத்ருஶ்யிதா இதி நகஸ்ப்ருஶிரோயம் இதி' இதைப் பார்க்கும்பொழுது புராணாந்தரோக்தமான அஹல்யையின் ஶிலா ரூப ப்ராப்தி ஶாபத்துக்கு ஸூசகமென்று சொல்லலாம்.

அதவா, வேறு விதமாயாவது சொல்லலாம்:— பாத்ம புராணத்தில் 'ஶாபதஸ்யா வாராஹத்ர ராம ஶக்ராபராதத:। அஹல்யா ஶிலாஜஜ்ஞே ஶதமந்யு: க்ருத: ஸுரா' என்றும், 'ஸாக்ஷாத்தஸ்ய ராமஸ்ய பாதஸ்பர்ஶாத்து கௌதமீ। அஹல்யா பூர்வவநிதா ஸ்த்ரீரூபிதா கௌதமஸ்ய' என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள்:—கௌதம மஹர்ஷியானவர் தமது பத்நியான அஹல்யையி னிடத்தில் இந்த்ரன் செய்த அக்ரமத்தினால் அஹல்யையை ஶிலாரூபியாகவும், இந்த்ரனை ஆயிரம் ஹஸ்தகார விஹமுள்ளவனாக ஆக வேணுமென்று சபித்தா ரென்றும், பிறகு அஹல்யை காலாந்தரத்தில் ரகு வீரனுடைய சரணாரவிந்த ஸ்பர்ஶத்தால் ஶிலாரூபம் நீங்கி நல்ல ஸ்த்ரீ ரூபத்தை யடைந்தாளென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி கௌதம ஶிலாரூப ப்ராப்தி உண்டென்கிற பாத்மபுராண வசநத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகன், 'ஶிலாமத்ய ஸ்ப்ருஹயதி வதிண அஸுஹதிம்' என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இந்த ஸமாதாநம் மற்றிருவர்களுக்கும் துல்யம்.

ஸ்ரீவால்மீகி ராமாயணத்தில் ப்ரதிபாதநம் பண்ணியிருக்கும் ப்ரகாரமே சொல்லவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. 'அநுக்தமந்யதோ க்ராஹ்யம்' என்கிற ந்யாயத்தால் புராணாந்தரோக்தமான வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸரித்தும் சொல்லலாம். அதனால் யாதொரு விரோதமுமில்லை. இதற்கு உதாஹரணம்:— ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராகவன் ஸேதுபந்தநம் பண்ணுகிற ப்ரகரணத்தில் 'அணில்களெல்லாம் ஒன்று கூடி ராகவன் கார்யம் நடக்கவேண நடக்க நினைத்து ஸமுத்ரத்தின் மணலை மேலே தூவி, தாங்களும் அணைகட்டின' என்னும் வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லாமற்போனபோதிலும் புரா

ணுத்தரோக்த க்ரமமானதை மநஸ்ஸில் நினைத்து அருளிச்செய்தது 'குரங்குகள் மலையைநூக்கக் குளித்துத்தாம் புரண்டிட்டோடி, தரங்கநீ ரடைக்கலுற்ற சலமிலா வணிலம்போலேன்' என்று தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரமாணத்தாலே.

தாஸன்,

கமலாபுரம். வே. கோபாலாசார்யன்.

(3)

ஸ்ரீமாந் வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு :—

நாளது சித்திரைமீ ஸஞ்சிகை 7-ல், 'கடிதங்கள்' என்னும் தலைப்பின் கீழ் அஹல்யா ஶாபத்தைப்பற்றிய ஸம்ஶயத்தை எனது ஸ்நேஹிதர் மூலமாய்ப் பார்க்க நேர்ந்தது. ஸம்ஶயபாரின் ஆதாரவாக்யங்களை யொட்டியும், அடியிற்கண்ட ராமாயணாதிகளை ஆராய்ந்தும், என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவரையில் ஸமாதாநம் எழுதுகிறேன். ரஸிகர்கள் அதிலுள்ள அஸாரத்தை உபேக்ஷித்து ஸாரக்ராஹிகளாகும்படி ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

நிகமாந்தகுரு ஸ்ரீவிஷ்ணு கண்டாம்ஶ ஸம்பூதரென்னும், ஸ்ரீஹயக்ரீவோபாஸகரென்றும், லோகத்தாரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றியவரென்றும், குருபரம்பராப்ரபாவம் உத்கோஷிக்கிறது. ஹயக்ரீவ கடாக்ஷம் பெறுவிடில், ஒரு ராத்ரியில், அதிலும் ஸ்வல்ப காலத்தில் எம்பெருமான் பாதுகையைப்பற்றி பத்ததி பத்ததியாய் ஆயிரம் ஶ்லோகங்கள் ஸாதித்தருள முடியுமா? அவை அமாநுஷ வாக்காகத் தோற்றவில்லையா? அந்த ஸ்ரீகோசத்தில் அஹல்யா ஶாபத்தைப்பற்றி ஸாதித்தருளியது வருமாறு:—

ப்ரபாவ பத்ததியில் 9-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible]'. பாதுகை பத்ததியில் 9-வது ஶ்லோகம்:— '[illegible].'

அதே பத்ததியில் 25-வது ஶ்லோகம்:— [illegible]

[illegible]’. [illegible] பத்ததியில் 26-வது ஶ்லோகம்:—‘[illegible]’॥

நிர்வேத பத்ததியில், 20-வது ஶ்லோகம்:—‘[illegible]’. பல பத்ததியில், 28-வது ஶ்லோகம்:—‘[illegible]’ இவ்வஹல்யையைப்பற்றி இந்த க்ரந்தத்திலேயே இன்னும் ஆறு ஶ்லோகங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் பாஷாண பர்யாய ஶப்தங்களின்மையால் நிறுத்தினேன்.

[குறிப்பு] ஸ்வாமி திருவடியும் திருவடி நிலையும் அபேதமானவை என்பதை, ப்ரபாவபத்ததி-40, 49; ஸமர்ப்பணபத்ததி 19; ஸந்நிவேஶ பத்ததி 20; ப்ரகீர்ண பத்ததி 36; பல பத்ததி 35; ஸஞ்சார பத்ததி 3; இந்த ஶ்லோகங்களில் கண்டுகொள்வது.

கிஂச,—‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]........ [illegible]’ என்றும் தேசிகன் ஸாதித்தருளியவை முன்னவைகளை பலப்படுத்துகின்றன.

‘[illegible]’ என்று பாரதியாலேயே ஶ்லாகிக்கப்பெற்ற அபார ஶாரதா விக்ரஹமாகிய மஹாகவி காளிதாஸன் யாதார்த்தத்தையே சொல்பவனாதலால், ‘[illegible]........[illegible]’ என்றான்.

ஸரஸ்வதியின் பூர்ணாநுக்ரஹம் பெற்ற கவிசக்ரவர்த்தியாகிய கம்பரும், தாம் செய்ததாகச் சொன்ன ஸேதுபந்த விஷயத்தில் ‘துமி’ எனும் ஶப்தத்தைப்பற்றி, ஒட்டக்கூத்தன் ஆக்ஷேபித்தபோது, “நானுமறியேன், அவளும் பொய் சொல்லாள்” என்று கூறி, அவ்வார்த்தையை ஸரஸ்வதியாலேயே ஸ்தாபிக்கச் செய்தவராதலின், கௌதம ஶாபத்தால் அஹல்யை கல்லானாள் என்று அவர் கூறியதாகச் சொல்வது ஸத்யமேயாகும்.

பகவத் வாத்ஸல்யாதி கல்யாண குணாநுபவம் பண்ணிய அறிவருள் அஹல்யையைப்பற்றி ஒரு மஹாத்மா, ‘[illegible]

[illegible] – என்றார். பாத்மோத்தரமும் இவ்வர்த்தத்தையே விளக்குகிறது. இதை யொட்டி ஶங்கரரும், ‘[illegible]’ – என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

நிகமநம் :— மேற்கூறியவை யாவும் ஏகாபிப்ராயமா யிருப்பதாலும், அவற்றுள் பெரும்பான்மையானவை தெய்வவாக்காகவே யிருப்பதாலும், ஸம்ஶயபரர் கூறும் வாக்யம் க்ருத்ரிமமா யிருக்கவேண்டும்; அப்படிக் கில்லை யென்றால் அல்ப பேதமாயாவது இருக்கவேண்டும். பெரியோர் எழுதி வைத்திருக்கும் ப்ராசீந தாளீதள கோஶங்களில் ‘[illegible]’ – என்று ஸ்பஷ்டமாய்க் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இந்தப் பாடம் ஸமாதரணீயமாகும். இதைக்கொண்டுதான் மேற்கூறிய ப்ரமாணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டு மென்பது திண்ணம்! திண்ணம்!!

மதுராந்தகம்,
9—5—18.

பகல்தீவட்டி - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918 - ஜூன் மாஸம்)

1.	கு. ராஜகோபாலாசார்யர், வேப்பேரி	3	0	0
2.	எம். என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மயிலாப்பூர்	3	0	0
3.	பி, டி. சேஷாத்ரி ஐய்யங்கார், பாஹுர்	3	0	0
4.	கே. என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், வாலாஜா ரோட்	3	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.

1.	அநந்த சுப்பாசாஸ்திரியார், ஹிரிபட்	3	0	0

50 சாமான்கள் இனாம்!! 50 சாமான்கள் இனாம்!!

அநேக நற்சாக்ஷிப் பத்திரங்கள் பெற்ற

ராஜ சுந்தரி ரோஜா.

கூந்தல் வளரும் பரிமளத்தைலம்.

50 இனாம் சாமான்களுடன் டின் 1-க்கு ரூபா 1—0—0

தலைமயிர் அழகாய் இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பும் ஸ்திரிகளும், தலை மயிர் உதிர்ந்து போகாமலிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிற ஸ்திரிகளும் சாதாரணமாய் கடைகளில் கிடைக்கக்கூடிய இழிவான எண்ணெய்களை உபயோகிக்காமல் எங்கள் தைலத்தின் மதுராதார முடைய பரிமளத்தைத் தெரிந்து அவைகளை வாங்கி உபயோகிக்கவும். இதின் பரிமளம் சொல்லவும் எழுதவும் முடியாது. தலையில் தடவி சீவிக்கொண்டால் அக்கம்பக்கம் வீடுகளும் இதின் வாசனை வீசும். கூந்தலை நீள்மாள் வளரச் செய்யும். மூளையின் கொதிப்பைத் தணித்து கண்களுக்கு குளிர்ச்சியைத் தரும் சிரசிலுள்ள பல நோய்களையும் நிவர்த்தி செய்து கண்களில் நீர்வடிதல், தலையில் சுண்டுப்புண் மயிர்வெடிப்பு, மயக்கம், தலைவலி, சொறிசிரங்கு மனோவியாகூலம் ஆகிய இவைகளைப் போக்கடித்து தேக ஆரோக்கியம் தரும் இதுஒன்றுதான். 1-புட்டி தருவித்தால் இதின் அருமை தெரியும். அனேக நற்சாட்சிப்பத்திரங்களும் பெற்றிருக்கிறது. இது தேசமெங்கும் நல்லபெயர் பெற்றிருப்பதே இதின் புகழ்ச்சிக்கு அத்தாட்சியாகும்.

இனாம் சாமான்களின் விபரம்:—ஸ்திரீகள் தலையில் அணியும் கொண்டைக்கிளி 6. குங்குமச்சிமிழ் 1. மைச்சிமிழ் 1. அழகான முகம்பார்க்கும் கண்ணாடி 1. தாம்பூலமாத்திரைகள் 30. தந்தச்சீப்பு 1. ராஜாராணி கார்னேஷன் பெட்டி 1, ரவிவர்மா படங்களுள்ள போஸ்டு கார்டுகள் 6. அத்தர் பில்லை 1. சந்தனபில்லை 1. ஸ்திரீகள் மார்பில் அணியும் ராஜாராணி உள்ள அந்தமான புருக்ஸ் 1. ஆக 50.

சர்வதேள் விஷ சஞ்சீவி.

கதறிவந்தவன் களிப்புடன் செல்வான்!

விஷந்தீண்டினவன் நிமிஷத்திற்!

குணமடைவான்!!

குணமில்லாவிட்டால்

ரூபாய் 100 - இனாம் கொடுக்கப்படும்!!!

விலை பாக்கெட் 1-க்கு ரூ. 0 8 0

டசன் 1-க்கு ரூ. 5 0 0.

விலாசம்:—வி. எ. எஸ். பாணி,

நெ. 3, இருளப்பன் தெரு, மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை

மதிராஸ்.

1917-18-ம் வர்ஷத்திய எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்

மெம்பர்களின் பெயர்.

1. ஸ்ரீ. உப. கெ. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், மயிலாப்பூர். } போஷகர்கள்
2. ஆனரெபில் கெ. வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் }
3. ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர், டி. டி. ரங்காசார்யர்—ஸபாத்யக்ஷர்.
4. „ ராவ் பஹதூர், எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார். } ஸபாத்யக்ஷ
5. „ டி. ராஜகோபாலாசார்யர். } ப்ரதிநிதிகள்.
6. „ ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர். } கார்யதர்சிகள்.
7. „ டி. கோதண்டராம ஐயங்கார். }
8. „ வி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர்.
9. „ நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
10. „ டி. அநந்தாசார்யர், விழுப்புரம்.
11. „ குமார சக்ரவர்த்தி ஐயங்கார், திருச்சி.
12. „ வே. ஈ. சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், செங்கல்பட்டு.
13. „ டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவெவ்வுளூர்.
14. „ ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி.
15. „ கே. ஏ. வீரராகவாசார்யர், மதிராஸ்.
16. „ வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி.
17. „ டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர்.
18. „ வி. ரங்காசாரியர், திருவல்லிக்கேணி.
19. „ என் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார், கர்னூல்.
20. „ எம். நரஸிம்மாசார்யர், நெல்லூர்.
21. „ வி. துரைஸ்வாமி அய்யங்கார், சித்தூர்.
22. „ டி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், கோயம்புத்தூர்.
23. „ என். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், கும்பகோணம்.
24. „ எஸ். டி. கிருஷ்ண அய்யங்கார், மதுரை.
25. „ கே. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்.
26. „ பி. கே. கருடாசார்யர், மைசூர்.
27. „ பி. ஆர், க்ருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்.
28. „ டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை.
29. „ எஸ். கிருஷ்ணஸ்ாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
30. „ எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
31. „ வித்தியாபூஷணம் ஏ. கோவிந்தாசாரியர், மைலாபூர்.
32. „ வி. கோபாலாசாரியார், பூந்தமல்லி.
33. „ வி. பத்மநாப ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
34. „ ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மயிலாப்பூர்.
35. „ எஸ். ஸுந்தரராஜ ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்.
36. „ என். ராஜகோபாலாசார்யர், „
37. „ எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், சோமல்.